

GEÇMİŞTEN GELECEĞE
ALEVİ OLMAK

Remzi Kaptan

Geçmişten Geleceğe Alevi Olmak

Remzi Kaptan

Remzi Kaptan, 1976 yılında K. Maraş'ta dünyaya geldi. Bir çok Maraşlı Alevi gibi çocukluğu Maraş olaylarının ağır etkisi altında geçti. Remzi Kaptan, kişilik bilincine ulaştıktan sonra tercihini Alevilik yoluna hizmetten yana yaptı. Bu tercihin gereği olarak Alevilik yoluna hizmetini sürdürmeye devam ediyor.

İletişim için: remzi.kaptan@yahoo.com

GİRİŞ

Şüphesiz yaşanmış olanları, yaşananları ve yaşanacak olanları anlatabilmek zor. Bu, bütün toplumlar için öyledir, ancak Alevi toplumu için çok daha zordur. Sonuç-neden ilişkisini irdelemek gerekiyor. Bunun içindir ki, çoğu kez soyutla somut iç içe geçmiş durumdadır. Her ne kadar genelde parça parça aktarım olarak görülse de aslında özde bir bütünsellik mevcut. Parçalar bütünün tamamlayıcısı niteliğindedir.

Temel olarak anlatılanların yetersiz olduğu düşünüle bilir. Anlatılmak istenenlerin çok boyutluluğu ve kavrayışlardaki önyargıların çokluğu somutla-soyut, güncelle-tarih imge ile yalınlığın bir arada değerlendirilmesini getirmiştir.

Bir çok noktada haklı eleştiriler olabilir. Fakat bilinmelidir ki, bu tür bir çalışma, Alevi toplumu için bir ilktir. Şüphesiz bizler bazı yeteneksizler gibi bir takım gerekçelerin ardına saklanacak değiliz. Burada yapılacak eleştirilerin ya da imgelere, soyutlamalara, tarihlere doğru şekilde verilemeyecek anlamlar söz konusu olduğunda bu hususların dikkate alınması gerekmektedir.

Her halükarda anlatmak istediğimizi çeşitli yollarla anlatmaya çalıştık. Duygu ve düşüncelerimizin samimiyetinden şüphe duyulmaması gerekmektedir. Anlatmak istediklerimizi tam manasıyla anlatamadık. Ama bir ön hazırlık olarak bunun başarıldığı kanaatindeyiz.

Yanlış bir takım anlaşılmaların önüne geçmek için bazı noktaların altını önemle çizmeliyiz.

1. Hiç bir şekilde anlatımlarımız tek tek parçalar halinde ele alınmamalıdır. Parçalar, bütün göz önüne getirilerek ele alınmalıdır.

2. Anlatımlarımız bu çalışma ile sınırlı değildir. Bu çalışma bir ilktir. Devamı, çeşitli boyutlarda daha da zenginleşmiş olarak gelecektir.
3. Anlatımlarımızdaki duygu ve düşüncelerin samimiyeti kuşku götürmez. Her ne kadar bazı deyimler, imgeler farklı algılansa da, burada samimiyet çok çok önemlidir. İsteyen, anlatımlarımızı kendi özgülünde yeni yorumlar katarakta zenginleştirip, algılayabilir.
4. Anlatımlarımız her ne kadar birey duygu ve düşüncesi yönünde bir intiba uyandırsa da, burada bir toplumsal mesaj vardır. Bu bireyin şahsında toplum ya da bireyin şahsında somutlaşan toplum olarak görülmelidir.
5. Güncelle tarihin ilişkisine dikkat çekiliyor. Güncelliğin tarihte gizli olduğuna (ya da tersi) göndermeler önemlidir. Buna bağlı olarak neden sonuç ilişkisi üzerinde duruluyor. Bir yandan sonuçlar anlatılırken, diğer taraftan nedenler sorgulanmaktadır. Burada tarih, imge, toplumsal hafıza devreye giriyor. Her şey karmaşık görülse de basitleşiyor. Tersine için aynı durum söz konusudur. Kısacası anlamak isteyenler gereken sonuçları çıkartacaklardır.

GERÇEĞE HÜ!

-1-

Bu bir trajedir.

Bunca kıyım,

yok etme

asimilasyon

kendi değerlerine yabancılaşma

yozaşma

kişisizleşme

kimlisizleşme...

Bu bir trajedir.

İnsanların bildiği

ama bilmek istemediği

duyduğu ama duymazlıktan geldiği

gördüğü ama görmemiş gibi davrandığı

bir dram.

Bütün bunlar tarihten günümüze sürüp gelmekte.

Bazen şiddetli bir kıyım, bazen sindirmek,

bazen şeker sopa ikilemi...

Her halükarda devam eden bir trajedi.

Tarihten gelen baskıların sonucu olsa gerek

günümüzde de en dramatiği yaşanılıyor.

Sanki tarih boyunca oluşmuş haksızlıkların toplamı

günümüzde adeta birikmiş haliyle yaşanılıyor/yaşatılıyor.

En çok da gençlik...

Gençlik yaşanan tüm talihsizliğin ceremesinde

cenderesinde. Ne yana baksa

alçaklık

soysuzluk

kimlisizlik...

Çaresizlik girdabında kıvranıp duruyor.

Battıkça batıyor.

Batalıkta debelenip duruyor.

Ne can veriyor
ne kurtuluyor.
Sürünüyor....

-2-

Hız.Ali, Hız.Fatma, İmam Hasan ve Hüseyin, Hız.Peygambere karşı son görevlerini yerine getirmeye çalışıyorlardı. Bu esnada başka birileri tıka basa doldurdukları bir alanda iktidarlarını sağlama almaya çalışıyor, Müslümanları nasıl ikna edeceklerini tartışıyorlardı.

Bu bir başlangıç değildi. Öncesi de vardı. Ama çekiniyorlardı. Şimdi babasız kalmıştı Ehlibeyt. Fatma Ana yastaydı.

En çok o üzülüyordu. Biliyordu neler olacağını.
İyi tanıyordu bu eski putperest bezirganları.
Neler mi biliyordu Fatma Zehra?
Evlatlarının başına geleceklerin dünyada kimsenin başına gelmeyeceğini.
Haklı çıktın Fatma Ana. Sadece evlatlarının değil,
Ehlibeyte bağlı olanların başına neler gelmedi ki...
Hâlâ ceremesindeyiz. Dünya döndükçe de Ehlibeyti savunacağız.
Bedeller ne olursa olsun.

-3-

Sabahın altısıydı.
Soğuktu

ve yağmur yağıyordu.
Herkesler işe giderken,
o işi yeni bırakıyordu.
İstasyonda
uykulu gözler
yorgun yüzler vardı.
Masum
garip
kimsesiz
kimliksiz
öylece yapayalnız duruyordu kalabalığın ortasında.
Kalabalık dekor görevi görüyordu.
Mutsuz
huzursuz
umutsuz
kimliksiz
öylece bir başına yapayalnız.
Gözleri dolu oluyor
bilmiyor niye.
Somut bir neden yoktu
gözlerin dolu olması için.
Ama işte...
Tarihin talihsizliğini
yaşıyordu,
yaşadığını dahi bilmeden.
Aleviydi.
Tarih boyunca geçmemiş acıları vardı. Kalabalıkların
ortasında
yalnızdı.
Çaresiz
kimsesiz
mutsuz
öylece duruyordu

gözleri dolu.
Göz yaşlarını yağmur gizledi.
Bütün gece çalışmıştı.
Neye?
Niye?
Kime çalıştığını düşünmeden. Herkesler çalışıyordu. O da çalışmalıydı.
Zaman aşımına uğramayan acıları vardı. Ama o acılarının bile farkında değildi.
Gözleri dolu doluydu.
Kimliksiz
mahzun
biçare
öylesine kalabalıklar içinde duruyordu.

-4-

O, Hz. Peygamberin biricik kızıydı.
Şahı Merdan Ali'nin sevgili eşiydi.
İmam Hasan, İmam Hüseyin'in anasıydı.
Anaların anası Fatma anaydı.
Ama böylesine güzel bir insana kıydı firavunlar.
Izdırap
acı verdiler.
Neyi varsa aldılar elinden,
oysa o kutsaldı.
Hz. Peygamberden geriye kalmış kutsal bir emanet.
Emanete hıyanet etti yobazlar,
Ehlibeyte ihanet ettiler.
Hakkı inkâr,

halka zulüm ettiler.
Bitmedi kalplerindeki düşmanlık.
Anaların anasını incittiler.
Yok saydılar.
Zulüm verdiler.
Saygısızlığı reva gördüler.
Oysa o Hz. Peygamberden emanetti.
Emanete ihanet ettiler.

-5-

Vakit gece yarısına doğruydu.
Gece aydınlıktı.
Ay ihtişamlı,
yıldızlar muhteşemdi.
Beyninde ve yüreğinde çelişkilerle yürüyordu.
Köylüdü.
Anası
babası
dedesi...
Tüm soyu gibi
hakir görülüyordu,
fakirdi.
Bin bir çelişkili düşünce ve duygu ile aydınlık gecede
yürüyordu.
Köyü dışına çıkıp, dağa doğru yürümeye başladı.
Hani derler ya: "avucunun içi kadar iyi bilmek" işte öyle
iyi biliyordu bu dağ. 25 yıldır buradaydı. Tek tek ağaçları
bile biliyordu.
Çıktı dağa.
Aşağıda ekili tarlalar duruyordu.
Tüm ovaya hakim bir kayaya çıkıp oturdu.

Ay ne kadar da şatafatlıydı.
Ne kadar yakın -uzatsa elini yakalayacak gibi-,
ne kadar uzak -hiç ulaşamayacak kadar-.
Yıldızlar ne kadar çok böyle
parladıkça parlıyorlar.
Nedir bütün bunlar?
Kimsin?
Nesin?
Necisin?
Nereden gelip,
nereye gidiyorsun?
Kendinden
yaşantından
köyden
kısacası her şeyden bıkmışsın.
Nedir bütün bunlar?
Neden kendinden utanıyorsun?
İtiraf!
Evet, utanıyorum.
Doğduğun yerde ölmek zorunda değilsin.
Ataların öyle yaşamış olabilir.
Hor görülüyorsun,
tutunamıyorsun,
topraksız bir köylüsün.
Topraksız köylü olmaz ki.
Şehirliler neden seni sevecek ki.
Hem seni sevseler dahi ne olacak,
çok şey mi olur?
Seni sevmeleri (sevmeden ne anlıyorsun!?) için bir gerekçe
göster.
Bilgin
kültürün
elbisen

tipin... yani hiç bir şeyin yok ki.
Kara kaş
kara göz
bunlar herkeste var.
Kendi değerlerine sahip çıkman lazım,
kendi benliğine
tarihine
talihsizliğine
kıraç topraklarına
inancına sahip çıkmalısın.
Bunlardır senin yaşam kaynağın,
dayanağın.
Bunlarsız sen bir hiçsin.
Hiç bir yerde
hiç bir zaman
tutunamazsın.
Şehirlileri taklit etme!
Kendin ol!
Neysen öyle kal!
Değerlerine,
önderlerine,
Kerbela'ya sahip çık!
Bunlar oldu mu varsın.
Yoksa;
bütün şehir senin olsa da bir anlamı yok!

-6-

Karacaoğlan bir deyişinde şöyle sesleniyor korku bataklığında
saplanıp kalanlara:
"Harami var deyip

korku verirler
benim ipek yüklü
kervanım mı var."
Sahi neden korkuyoruz?
Kaybedecek neyimiz var?
Psikologlar diyor ki; çok üzüleceğiniz bir olay olacağını
düşünüyorsanız
en kötü ihtimali düşünün.
Bizim için en kötü ihtimal nedir?
Çok çok bir can var.
Gerisi var mı?
Yok.
Candan başka kaybedecek neyimiz var?
Canı dahi en sonunda kara toprağın altına gömmüyor
muyuz?
Öyleyse sorun ne?
Ölümden öte ne olabilir ki?
Çok çok ölürüz.
Korkak her gün ölüyor.
Her an
her şeyden
herkesten korkuyor.
Her gün öleceğimize,
bir defa ölürüz.

-7-

Ağlamayın diyordu Ali.
Daha sonraları
Pir Sultan'da diyecekti;
Ele güne karşı çıkıp ağlamayın.
Nasıl ağlamalım,

nasıl yanmayalım Alim?
Pirim yaktılar,
katlettiler.
Nemiz varsa aldılar elimizden.
Kimliksiz kaldık.
Garip
yılıgın
biçare
mahzun olduk pirim.
Medet
Ya Ali!
Şimdi ne yana baksak
puştluk
kahpelik
pezevenklik var.
Yozlaşma
çürüme
yabancılaşma
hiçleşme var.
Medet senden Ya Ali!
Sen ki; dara düşenin dostu
hainin, kahpenin korkulususun.
Medet senden Ya Ali!
Kırılmış dalımız
solmuş yaprağımız
sus olmuş diller
görmez olmuş gözler
duymazlıktan gelir kulaklar.
Medet senden Ya Ali!
Sen ki; putperest bezirganların
halk ve hak düşmanlarının
kötü kalplerin
kinin

kibrin
bencilliğın
aman vermez savaşçısısın
Medet senden Ya Ali!
Yeksin!
Teksin!
Cansın!
Canansın!
Şahsın...
Bütün düşmanlara inat
adın andımızdır
Ali
Ali
Ali

-8-

Eskimiş
yıpranmış
kirlenmiş ne varsa atmalı.
Yüreklerdeki korkular
beyindeki duvarlar
ne varsa geri bırakan...
Hiç üzülmeden
acımadan
ne yaptığının bilincinde olarak yapmalı.
Artık bir nokta koymalı.
Ne çekiyorsak beynimize
yüreğimize
hayallerimize

umutlarımıza vurulan zincirlerden çekmiyor muyuz?

Öyleyse...

Öyleyse beynimizdeki,

yüreğimizdeki zincirlerden kopmalıyız.

Başka çare var diyenler o çarelere vursunlar başlarını.

Vurulacak başım yok diyenleredir sözümüz.

-9-

Bilindiği kadarı ve bilinmediği halde kesin olan, şu zamana
değin

dünya denilen yuvarlak "Şey" de milyarlarca insanın

yaşadığı

ve öldüğüdür.

İnsanlar doğmuşlardır.

Kahraman

köle

peygamber

eren

evliya

sıradan

öylesine...

Çeşit çeşit insan olmuştur.

Renk

dil

boy

kilo

cinsiyet...

Sayılamayacak kadar zengin çeşitler

insanlar dünyayı doldurup boşaltmışlar.

Yani;

yanisi... İnsanlar neden?

Niye?

Niçin?

Nerden?

Nereye...? Daha Ne ile başlayan sorular
sorunlarla uğraşmışlardır.

İşte bunlara cevap veren çok az kişi çıkmıştır.

İnsanları yöneten

Yönlendiren,

imparatorluklar

devletler kuranlar olmuştur. Vahşette sınır tanımayanlar
olmuştur, öylesine gelip yaşayanlar olmuştur...

Dedik ya;

çeşit çeşit...

-10-

İşte insanlara

sorulara

sorunlara gereken doğru yaklaşımı gösteren insanlar da
olmuştur.

Onlardan birisi de Ali'dir.

Ali ve oğulları.

Can Ali

Yar Ali

Ya Ali

Tek Ali

Yek Ali

Hatta denilir ki; peygamberler dışında Ali'den üstünü
yoktur.

Doğrudur.

Neden doğrudur?

Ali,

sorulara

sorunlara

yaşama

insana

dünyaya

evrene

kıscası ve özcesi, insanın ilgi alanına giren ne varsa...

Ali bunları doğru anlamda, hiç kimsenin, hiç bir insanın

bilemeyeceği

göremeyeceği

söylemeyeceği

çözemeyeceği durumda gerekeni yapandır.

Ali bunun için zaman ve mekân sorunu olmayan

önderdir.

Bakan ama göremeyen,

dinleyen ama dinlediğinden bir şey anlamayan,

yaşayan ama yaşamadan yaşayanlar Ali'nin önderliğini

anlayamazlar.

kavrayamazlar.

Ali de böylelerine kılavuzlukta çekincelidir hep

ama

ama görmek

bilmek

kavramak

anlam verebilmek

çözmek

çözülme

hissetmek

hissettirmek

yaşamak

evet yaşamak isteyenler için Ali hemen yakınlarındadır.
Asırlardır milyonlarca insan
"Medet ya Ali!" diyerek bunu yapıyorlar.

MEDET YA ALİ!

-11-

Bütün bunların bir anlamı olmalı değil mi?
Yaşanan bunca acı
gözyaşı
haksızlık
uykusuz geçen geceler ve ardı sıra gelen yorgun sabahlar.
Bunca çelişkinin bir anlamı olmalı. Boş yere oluşmuyor
ya bu çelişkiler.
İhtimaller
kuşkular
umutlar
kendine güvensizlikler...
Sanki hayatın bütün negatifliği bize düştü.
Neyi abartıyoruz ki?
Hatta anlatamıyoruz bile yaşadığımız karanlığı.
Acılarımızı anlatırken dahi alçakgönüllü, erdem sahibiyiz.
İnanın öyleyiz.
Anlatamıyoruz yaşadığımız acıları.
Korkutulmuşuz.
Suçu hep kendimizde görüyoruz. Dışarıdaki soğuk
havanın bile sorumlusu biziz.
İnanın öyleyiz.
Siz inanmaya durun, biz tarihsiz, talihsizler kendimizi
inandırdık bile. İnanmak zorundayız işte. Başka açıklama
getiremiyoruz.
Baskı

baskıcılar
baskılar
baskınlar yiye yiye bu hale geldik.
Hep biz suçluyuz.
Halimiz pür-mealimiz böyle.
Toplum olarak böyleyiz.
Dedik ya bir nedeni, anlamı olmalı diye.
Neyi haykırmaya çalışıyoruz ki?
Bir şeyler haykırmak istediğimiz kesin ama ne???
Sesimiz çıkmıyor.
Çıkartmak istiyoruz sesimizi ama çıkmıyor.
Çıksa ne olacak ki???
Karşıdakiler sağır, öyle yüzde 60-70 değil, yüzde 100
sağırılar.
Çırpınıyoruz.
Ama çırpınışlarımızın da bir anlamı yok. Hani şu tarihli
talihlilerin
bazen fazla kaçırдықlarından uyku esnasında kısa bir an için
yaşadıkları
kıpırdamama hali var ya, işte öyle. Diyelim ki es kaza biraz
da olsa çırpındık,
bu kez de karşıdakiler bu uzun uğraşların meyvası olan
çırpınışları görmüyor.
Göremiyorlar.
(evet 'lar' çoğul eki)
çünkü bunlar
(yine 'lar')
çünkü bunlar körler.
Yani suç bizim.
Neden suçluyuz?
O da bilinmiyor.
Biliniyor da, bilinmiyor...

-12-

Bu soyutlukta nerden çıktı denilmesin.
Öyle işte.
Bizler daha somutu çözemedik ki, soyut olanı çözelim...
Daha eğriyi bulamadık ki, doğruyu yöneltelim.
Öylesine
Haybeden
Acılarda kıvranarak yaşıyoruz
Muyuz acaba
Yani yaşıyor muyuz acaba?
Kişiye göre değişiyor.
Hani senin doğruların
benim doğrularım meselesi vardır ya,
nerde genel doğrular?
Genel doğrular, ne kadar genel ve ne kadar doğrular?
tartışılır.
Tartışmadığımız bir şey kaldı mı?
Yok sanırım.
Ama hep kendi içimizde tartışmışız.
Dışarıya en ufak bir sızıntı olmamış.
Amma da maharetliymişiz bu konuda,
ne maharetli,
yani kendimizi mahkemesiz infaz etme
konusunda maharetliyiz.
İşte böyle
anlatamadık.
Kabiliyet yok
sistemli bir anlatım yok
edebi taraf yok
kurgu yok

yok da yok.

Ne diyelim, yani şimdi uykusuz bir gecenin ardında
ve yorgun bir sabahın başlangıcında.

Gece ve sabah

Geceler ve sabahlar

(çoğul 'ler' 'lar')

Yani hep aynı

her gece ve her sabah aynı.

Aynı değil diyenler parmak kaldırsın.

Bilmiyor ki, hangisi doğru

parmak ne kalkıyor ne iniyor.

Cetvel korkusu

ceza korkusu

işte böyle.

Daldan dala atladık. Maymunlukla bir alâkası yok,
düşünce anlamında daldan dala atladık. Düşünceden
düşünceye demek doğrusu. Atladığımız için de, sistemi
yakalayamadık. Sistemli bir şekilde düşüncelerimizi
açıklamadan

yoksun olduğumuz için anlaşılmadık. Anlaşılmadığımız
için de yorgun bir sabahın başlangıcında mutsuz

huzursuz

kimliksiz

öylesine

garip

mahzun

Biçare orta yerde duruyoruz. Anlaşılsaydık durum
farklı olurdu ama olmadı. 1400 yıldır anlatamadık derdimizi
öyle

işte.

-13-

Geceydi.
Gecenin en gece olduğu an
yalnızdı
kimsesiz
mahzun
hüzünlü.
Aleviydi.
Gençti,
çaresiz bir sürgündü.
Neden sürüldüğünü çözemiyordu.
Dünyanın çok farklı bir coğrafyasında bir başına hayalsiz
ve mutsuz sürgündü.
Kıraç toprakların yanık tenli çocuğuydu.
Nereden nereye...
Ne zaman düşünse, gözleri buğulanırdı.
Kıraç toprakların yanık tenli çocuğu her şeyi özler hâle
gelmişti.
Oysa onun iç dünyasını bilmeyenler
ona ne kadar da imreniyorlardı. Ama o, işte buğulu
gözlerle şafağı bekliyordu.
Herkes kendi acısını en derin hisseder. Başkalarının
acılarının geçeceğini söylemek kolay. Ya insanın kendi
acısı... Zaman ve mekân sorunu olmayan insanın kendi
acısı. Bireysel acı. Toplumsal acı yok ki. Bireylerin toplamı
toplum. Toplumun dağılımı birey. Tavuk ve yumurta
meselesi.
Yani bireysel acılar toplumsal acılardır.
İşte bu da öyledir. Ama anlaşılmak istenmiyor.
Deniliyor ki; toplumu oluşturan bireylerin yaşadığı
acılar geneli kapsamıyorsa, azınlık, marjinal boyutta
kalıyorsa sorun yok.

Öyle olsa gerek.

Peki yanık tenli olan, kıraç topraklara lânet eden sistematik olarak yok edilen bir toplumun bireylerinin yaşadığı yangınlara ne demeli?

İşte bu.

Haykırmak istenilen bu. Yaşanan acılar öyle çok ki... Bu sebepten dolayı, bireysel değil, toplumsaldır acılar. Deniliyor ki; madem bir toplum bunca yangın yaşıyor, o vakit neden bir çözüm bulunmaz. Sivri zekâlılar

yoşlar

yobazlar

yolsuzlar

yoksullar, aslında yangın olmadığını, görülenlerin (aslında yaşanılanların denilmek istiyor) halusinyasyon olduğunu söylüyorlar.

Ama gel gör ki, öyle değil. Keşke öyle olsaydı. Keşke dünyanın kıraç topraklarından sürölüp, sulak topraklarına yerleşenlerin yaşadıkları sanal olsaydı.

Ama değil.

Reel hepsi.

Sadece sulak topraklara sürülenler değil, kıraç topraklarda kalanlar da aynı.

Acılar

yangınlar

dramlar

hayal kırıklıkları... Coğrafyalar farklı olsa da, yaşanılanlar aynı.

Kültür

geçmiş

tarih

aidiyet

ve

ve inanç aynı olduğu için farklı coğrafyaların bir

anlamı kalmıyor.

Keşke

keşke insan kendisini kandırabilse. Keşke şafağı bekleyen kıraç toprakların yanık tenlisi, sulak toprakların iğretisi (çünkü sulakların eskileri onu öyle görüyorlar) kendisini kandırıp gerçeklerin farklı olduğunu inandırabilse kendisini. Bazılarının yapmaya çalıştığı gibi gününü gün etmeye

çalışsa. Ömrünü yalan, dolan, hayvanileştirilmiş cinsel güdülerin

doyurulması için geçirse. Ama neyler ki olmuyor.

Doğru olan da budur.

Çözüm, birazdan doğacak güneş değil de nedir!!!

-14-

Havada keskin bir soğuk.

Her yer bembeyaz karlar ile dolu.

Mevsimin ilk karı, kartopu oynayarak çocuklar neşe içinde okullarına gidiyorlar yalnız

mutsuz

çaresiz Alevi genci de karın yağmasına seviniyor.

Sanki beyaz örtü, bütün kirlilikleri örtüyor. Yanılısama da olsa kirliliğin ve karalığın yok olduğunu görmek ne güzel.

Ne güzel yüze vuran bıçak keskinliğinde soğuk.

Oysa bu da yanılısama iliklere dek işleyen soğuk.

Amaaaaaaaa

ama içerde ise Kerbela sıcaklığı,

Madımak yangını var.
İşte anlaşılacak istenmeyen bu,
ya da anlatılıp
anlatılmayan.

-15-

Aidiyet
ait olamamak.
Dışlanmışlık
bundan kurtulamamak.
Dışlanmışlıktan kurtulayım derken
yozlaşmak.
Diğerleri gibi olayım derken
hiçleşmek.
Kendi değerlerine yabancılaşmak.
Yeni değerler edinememek.
Yozlaşmak
yozlaşmak
yozlaşmak.
Bütün bunlardan kurtulmak için,
bu kirliliklere bulaşmamak için
kendi özüne dönmelisin.
Özün!
Sözün!
Gözün!
Kendini öyle koyuverme
Ayıpladığın değerlerin kolay oluşmadı.
Asırların süzgecinden damıtıldı.
Bu arı
duru

berrak özü sahiplen.
Sahiplendikçe sözün anlam kazanır,
sahiplendikçe gözün bakıp göremediğini
görür.
Kurtuluşun
özündedir,
özüne dön!

-16-

Günlerdir kılıcını kinle
zehirle
hırsla;
Düşüncesini
duygularını öldürmeye kilitleyerek biliyordu Mülcem.
Mülcem
katil
alçak
hain.
İnsanın ve insanlığın
iyinin ve iyiliğin
doğrunun ve doğruluğun
merdin ve mertliğin düşmanı Mülcem.
Mülcem bir sembol.
Mülcemlerin sembolü
dünya var olduğu andan itibaren Mülcemlik de oldu.
Habil Kabil unutulmadı ya
İşte bu zavallı katilde halkanın bir parçası,
zavallı Mülcem.

Katiller zavallıdırlar.

Zavallılar, sefilliklerini gizlemek için saldırıp yok etmek isterler. Ama görüldüğü gibi Mülcemin yok etmek istediği aksine ebedileşti.

Ölümsüzleşen Ali, insanın ulaşabileceği en yüksek merhaleye

ulaştı. O yükseklikte de nurunu yaymaya devam ediyor.

Selam olsun o nurdan nasiplenene.

-17-

Kimliksizlik

kişiliksizlik

gariplik

yalnızlık

yokluk

yoksunluk

yılgın

kederli

dertli

çaresiz...

Bu kavramları inatla,

ısrarla

sürekli olarak bıkmadan

bıktırıcı olmanın bilinciyle tekrar ediyoruz. Çünkü bunlar

öylesine söylenmiş değıller. Aksine bizzat yaşananlar

gerçeklerin

kavramlarıdır. Hatta yaşanan keskin gerçekliği anlatmak,

tanımlamak

kavramak

kavratmak için yetersiz bile geliyorlar.

pratikte imkânı olmayan
düşüncede ilk önce tasavvur ediliyor. Sonra bunların
nerede olduğunu araştırıyor. Bulamayınca da mutlaka olması
gerektiğine inanıyor. İnandığı için de, aradığının var
olduğunu
ama burada olmadığını düşünüyor.
düşünüyor
söylüyor.
Burada olmadığını söylüyor. Aslında kendisi de buraya ait
değil. Geçici bir süre için burada. Eninde sonunda o mutlak
olan
yüce olan
gerçek olan... artık adına ne denilirse oraya gidecek,
onunla bütünleşecek
ve artık yoksunluk duymayacak.
İşte böyle
yalnızlığını
kederliliğini
kadersizliğini
yaşadığı acılarının böyle son bulacağına inanıyor.
DOĞRU OLAN DA BUDUR!
Yaşamın bir anlamı olmalı.
Büyük şahsiyetin de buyurduğu gibi:
"dünyası olmayanın ahreti de olmaz".
Doğru
tartışmasız doğru
onun içindir ki, dünyamızın olması gerekiyor. Olmalı ki,
o mutlak olana da ulaşalım.

-19-

Sağlığı gittikçe bozuluyordu.

Genelde insanlar hastalandıklarında benzi beti solup sarımsı bir hal alırken, İmam Hasan'ın benzi beti yeşilimsi bir hal alıyordu.

Cu'de gittikçe zehirin dozunu arttırmıştı. Fırsatını bulur bulmaz zehiri yiyeceklere, içeceklere koyuyordu.

Muaviye, İmam Hasan'ın hâlâ hayatta olmasına oldukça kızıyor, Mervan'a öfkeyle bağırıp neden Hasan'ın hâlâ ölmediğini soruyordu.

Mervan, Cu'de'nin bir an önce işini bitirmesini isteyip vaatlerini arttırıyordu.

Cu'de Şam'daki sarayın düşünüyü kurup kurup zehirin dozajını arttırıyordu.

Bu nasıl bir kader?

Bu ne tanımlanamaz çelişki?

İnsan nasıl eşini dünya malı için ölümlerin en acımasızına atar?

İnsan nasıl peygamberin torununu, Fatma ve Ali'nin oğlunu hiç acımadan katledebilir?

Ama oluyor.

Hâlâ anlamakta güçlük çeksek de oluyor.

İmam Hasan

Ali'nin oğlu

Fatma'nın oğlu

peygamberin sevgili torunu

masumiyetin

doğallığın

mazlumluğun

doğruluğun

hakkâniyetin sembolü Hasan,

işte Cu'de'nin eliyle acı çektirilerek,

günden güne eriyerek
kan kusarak öldürülmek istenen bu Hasan!
Hasan,
bunca acısına rağmen dışarı çıktı.
Hava açık ve serindi.
Gökyüzünde ay, etrafına binlerce yıldız toplamış
parlıyordu.
Gece sessizdi.
Hasan'ın acıları o kadar artmıştı ki, artık acıları
hissetmiyordu.
Dedesini
babasını
annesini düşündü.
Yakında onlara kavuşacaktı.
Hem acılarına inat gökyüzünün muhteşemliğini
seyrediyordu, hem de hafiften gülümsüyordu.
Birden başı önüne düştü. Hüseyin'i düşünmüştü.
Çektiği acılar onu Hüseyin'in başına gelecek olanlar
kadar üzmüyordu.
"Kardeşim" dedi doyulmaz bir sesle "kardeşim".

-20-

Asırlardır yaşanan bütün olumsuzluklar sanki
orda somutlaşmış.
Sırtındaki yük ağır,
sorumluluğunun bilincinde olarak kendisini her gün
yargılıyor
eleştiriyor
yanlışlarını arıyor.
Kendisini kirden

pastan
isten arındırmaya çabılıyor,
var olanla yetinmiyor.
Kendisinde ki yetenekleri keşfetmeye çalışıyordu.
Kendi doğrularını yeniden
yeniden
yeniden sorguluyor.
Ölçüyor
biçiyor
tartıyor, karar vermeye
doğrularını netleştirmeye...
Kendi doğruları ile toplumsal doğruların ayrı ve
ortak noktalarını bulmaya çalışıyordu.
Yalnızdı
çaresiz
kimliksiz
kişiliksiz.
İşte öyle,
tarihsel gerçekliğe baktıkça
düşüncede derinleştikçe
inançta keskinleştikçe sorularının cevabını buluyordu.
Artık yavaş yavaş anlamaya başlamıştı. **Kendisinde
somutlaşan zaman aşımına uğramayan acıların
nedenlerini.**
Ama yok öyle
kendini koyuvermek.
Ağlamak
sızlamak
hayıflanmak
vah etmek
dizlerine vurmak... Yok bunların hiç biri.
İnatla
kararlılıkla

ısrarla
yılmadan
bıkmadan
of demeden
sızlanmadan sorumluluklarının gereğini yerine
getirmeliydi.
Bunun başka yolu yok.
Ağıtların nedenini
acıların nedenini
yoklukların
yoksulluğun
yozluğun
yobazlığın nedenlerini öğrenmişti.
Öyleyse
öyleyse gereken ne ise o yapılmalıdır.
Fedakârlıkla
sevgiyle
saygıyla gerekenler yapılmalıdır.
Yanlışın yerine doğruları,
sahtenin yerine gerçekleri,
yozluğun yerine öz olanı,
yobazlığın yerine hak olanı egemen kılmak için,
artık yoksulluk,
yoksunluk duymamak için,
insan olmanın güzelliğini yaşamak için gereken
yapılmalıdır..
Kaçılmaz!
Kaçmamalı!
Yeteri kadar kaçan olmadı mı?
O kaçanların akıbeti bilindiğine göre...

-21-

Kerbela
kara,
bela
Kerbela.
İmam Hüseyin yalnız
hainler binlerce
yezit zalim
Mervan melun
Şimr katil
bir destandır Kerbela.
Destanın yeni bir anlamı oluyor Kerbela ile.
Kerbela’da insanlıktır sınanan.
İnsanlık yüce insan mı olacak?
Yoksa çamur tarafına mı meyil edecek?
İmam bunu biliyor.
Sınıyor insanları
insanlığı,
“ben” diyor; “insanlığın
hakkâniyetin
teslimiyetin
mazlumluğun temsilcisiyim.
Ya sizler
ya sizler neyin temsilcisisiniz?
Çamurun mu?
Gafiller
cahiller
münafıklar
melunlar bilin ki, sizlere boyun eğmeyeceğim.
Ceddim boyun eğdi mi?
Bilin ki, kazanan ben olacağım.
Çamurdan kaya olmaz.

İlk yağmurda yok olup gidersiniz.
Görünürde insansınız
aynıyız.
Aynı mıyız?
Adem atamız da çamurdan ama
nefesi tanrısalı.
Siz tanrısal olanı değil,
çamuru seçtiniz.
Ben çamurdan değilim.
Başım da gitse olmayacağım.
Çünkü burada yaşanan benimle sizler arasında
yaşanıp bitmeyecek. Bu bir yaşam sorunu olarak
dünya döndükçe sürüp gidecek bir çarpışmadır. Sizleri
doğruluğa
Hak olana
ceddimin nurlu yoluna davet ediyorum. Gelin kurtulun
bu çamurlu ruhtan. Yüceleşin
özgürleşin. Hakka ve doğrulara teslim olun”.
Zalim olana kâr eder mi?
İmam her türlü olumsuzluğa karşı davetini ısrarla
tekrar ediyordu.
Ama dinlenmiyor
anlaşılacak istenmiyordu.
Kerbela dünyanın en en en dengesiz savaşına
meydan oluyordu.
Savaşan imam Hüseyin ve dostları değil
insanlığın onuru,
namusu
şerefi
gururu
haysiyetiydi.
Fiziki anlamda sonucu belli olan fakat doğurduğu
sonuçlar ile insanlığa yön veren bir savaşa meydan

oluyordu Kerbela.
İnanmışlarla, zalimlerin savaşını inanmışlar kazandı.
Selam olsun dostlarına Ya Hüseyin!
Selam olsun sana Ya Hüseyin!
Her daim fikrimizde ve zikrimizdesin Ya Hüseyin!
Ne büyük mutluluk ki; senin önderliğinde
yoluna devam edene.

-22-

Turnalar
Turnalar
Sizde Hz. Şah'ın avazı var. Bildirin dosta halimizi
ahvalimizi.
Turnalar
allı turnalar
telli turnalar
şanlı turnalar
dosttan selam yok turnalar.
Unutulduk
kaldık bir başımıza gurbet ellerde.
Bu can dostsuz olmaz turnalar.
Söleyin turnalar
Söleyin dosta
hâlimizin hâl olmadığını söyleyin.

-23-

İyi
doğruyu
sevdayı

güzelliği
özgürlüğü mutlaklaştırma mücadelesinde yılmamalıdır.
Sonuna dek ısrarla
inatla
çoşkuyla
bilinçli olarak
ne yaptığının farkında olarak mücadeleye devam
etmelidir.
"Yürü sevdamıza
yürü be Haydar
öykümüzü eller yaza be Haydar"
öyle.
Belki kendimizi ifade edemiyoruz.
Dilimiz çalınmış
ama ya yürek
dilimizin, duygularımızı
düşüncelerimizi ifade etmede yetersizliğini yüreğimiz
doldurmalı.
Yüreğimizin sesi çılgık olmalı
en sağır kulaklar
duymalı,
en kör gözler
görmeli,
en yozlar
hissetmeli,
en yobazlar
imana gelmeli.
İşte böyle olmalı yüreğimizin sesi. Yüreğimiz ses
verince öykümüzü ellerin yazmasına gerek yok.
Gör o zaman en coşkun sellerden daha coşkulu
oluruz. Nehir yatağına sığmayıp taşan nehirler
misali halaya dururuz.
Yüreğimiz ses verince semaha duracağız.

İşte o vakit
işte o vakit asırlardır zincirlenmiş dilimiz
çözülür.

-24-

Aşık İbreti diyor ki;
"Can dediği nedir?
Al sana feda"
öyle.
Can dediğin nedir ki?
Giderken bu alemde canımızı burada bırakmıyor muyuz?
Bize her şeyden
herkesten daha yakın olan canımızı burada
bırakıp gidiyoruz.
Şah Hatayı diyor ki;
"Ben pirimi Hak bilirim
uğruna canım veririm
dün doğdum bugün ölürüm
ölen gelsin işte meydan!"
İşte mesele bu,
"dün doğdum bugün ölürüm
ölen gelsin işte meydan!"
Dün doğup ta bugün ölmeye hazır olan var mı?
Bu nasıl felsefe
bu ne biçim derinlik
bir insan sıradan görünen iki tane cümleyle, ciltler
dolusu anlamı olan bir olayı nasıl anlatabilir?
Eğer insanoğlu bundaki manayı anlayabilseydi başka
bir çok şeyi de anlamış olurdu.
Ama bizler anlam verebilmeliyiz.

Anlam verdikçe algılamamız değişir.
Değişen duy(g)ularımız bizi çelişkilere
çelişiklerden de kesin çözüme...
Karmaşık gelebilir.
Ama samimi olundu mu
anlaşılır.
Bizler anlam vermeliyiz tarihsel değerlerimize
salt bir yönüyle değil,
komple bir şekilde değerlerimizi sahiplenmeliyiz.
Değerlerimizi sahiplendikçe
onlara anlam verdikçe zenginleştığımızı göreceğiz.
Her anlamıyla zenginleşeceğiz.
Bazı soysuzlara kanıp
"Harabeyi küçümseme" yelim
nitekim küçümsenen harabenin altında defineden de
değerli olan var.
Bizim ustalığımız
yiğitliğimiz
kahramanlığımız bu değerleri bulup ortaya çıkarmak .
Onlarla şahsımızda toplumumuzun
toplumumuzun şahsında da insanlığı zenginleştirmektir.
Hedeflenen bütünü parçalarından biri de budur.

-25-

Sil üstündeki kiri
pası
isi.
Ne varsa körleşen duygularında
hiç acımadan
at.
Eskinin alışkanlıklarını

sıradanlığını
monotonluğunu...
hepsini bir çırpıda silivermek
zor değil.
Yelken aç engin denizlere, uzak diyarlara.
Yürek aç dostluğa
sevgiye
paylaşımaya
özgürlüğe
özgünlüğe.
Yık beynindeki putları,
parçala dilindeki zincirleri,
devir yüreğindeki korku duvarını.
Bunu yapmak sandığından da
KOLAY!

-26-

Yaşanan acıların
kahpeliklerin
ihanetlerin
puşlukların
yetmezliklerin
yenilgilerin son bulmasını istiyorsan,
bunları yapmak zor gelmemeli sana.
Kabuğunu çatlat
dağlar delinmez diyorsan
Ferhat derim ben
çöllere geçilmez dersin
Mecnun derim
zalimleri güçlü diyorsan
Hüseyin derim

Bedrettin
Pir Sultan
Börklüce
Babailer derim.
Hiç bir gerekçenin ardına saklanma.
"Üryan-püryan" çık meydana.
Ancak böyle çözüm olabilirsiniz makûs talihine
yenilgiyi zafere
mahkûmluğu özgürlüğe
yapaylığı doğal olana
düşmanlıkları dostluğa
bencilliği paylaşma
ihaneti kahramanlığa dönüştürmek istiyorsan
artık YETERRRRR diyorsan
eğer gerçekten samimice diyorsan
sen finaldesin demektir.

-27-

Yalnızdı.
Hem de çok yalnız.
Yalnızlığın azı çoğu olur mu?
Hüseyin gibi yalnızdı.
Düşünüyor
düşünüyor
anlam vermeye çalışıyordu yalnızlığına
ruhunu bedeninden çıkartıp kendi bedenini seyrediyordu.
Yalnızdı
... çok yalnız.
Hüseyin'i düşünüyor.
Düşündükçe tanıyor

tanıdıkça seviyor
sevdiğe bağlanıyordu.
"Acaba" diyordu,
"acaba Yezitler
Mervanlar
Muaviyeler
Cudeler günümüze kadar nasıl oluyor da gelebiliyorlar.
Nasıl oluyor da, bunca kötülük yapabiliyorlar.
Kötülük etmekten
huzursuzluk vermekten
hakkı engellemekten vazgeçmeyecekler mi?
Dünya döndükçe Mervanlar
Muaviyeler
Ebu Süfyanlar
Cudeler
Hınzır paşalar
Yezitler olacak mı?
Neden bu cephe hep taraftarlarını çoğaltırken
Hüseyiniler tek kalıyor.
Bu bir kanun mu?
Neyin yasası bu?
Ne için bu yasalar?"
Düşünüyor
düşünüyor
anlam vermeye çalışıyor.
Aklına dahi getirmek istemese de ucundan
ucundan rahat bırakmıyor kuşkular
sorular.
"Yok" diyor.
"Asla" diyor.
"Asla ben Yezitlerden olmayacağım.
Yalnız kalsam da
güçsüz

parasız
imkânsız olsam da vazgeçmeyeceğim."
Sonu
önü
yanı ne olursa olsun vazgeçmek
bıkmak
yorulmak
usanmak
tereddüt etmek yok.
yok
yok
yok.

-28-

Korku nedir ki yola çıkanlar için
ecel dediğiniz nedir ki?
"Dün doğdum bugün ölürüm" diyenler için.
Sevdaları
öfkeleri
umutları samimice
çıkarsız
insanice
doğallıkla sahiplenip savunanlar için yalnızca
güzellik vardır. Onlar için zaman ve mekân sorunu
yoktur. Onlar Hızır misali "her yerde, her derde hazır
ve nazır"lardır.
İşte onlardır güzel insan
ki, bunlar her türlü yozluktan
yobazlıktan
yoksunluktan
yolsuzluktan arınmış olanlardır.

İşte bunlardır "Kamil"ler
bunlar "Erenler"dir.
Ve onlar bize sürekli davetlerini sunuyorlar
gelin
gelin
gelin
gelip arının,
temizlenin
pir u pak olun
insan olun
hakkı savunun
hakkın size verdiklerinin farkına varıp değerini bilin.
Yaşamınız anlam kazansın
bilinciniz berraklaşsın
ufkunuz genişlesin
hedefleriniz netleşsin.
Yaşamı anlayın ve yaşayın. Kendinizi kandırmayın
bu yaşadığımız yaşam değil. Olsa olsa yaşanmamış
bir yaşamdır. Doğru yaşam
yaşanmış bir yaşamdır.

-29-

Soğuk bir kenttesin.
Gecenin sonu gelmek üzere.
Sen hâlâ uykusuzsun.
Yolun sonuna mı geldin acaba?
Belki de son hiç yoktur.
Belki de her şey sonsuzdur.
Kainat gibi.
Kim bilir...
Kırılğan,
üzgün,

kendi halinde hiç bir suç işlemediği halde hep suçlu görünen ürkek bakışlı çocuklar gibisin.

Sevemedin.

Belki de sevilecek bulamadın!

Kim istemez ki Mecnunu kışkandıracak destanlar yazmayı/yazdırmayı. Ama gelin görün ki çağ... Hiç aman vermiyor sevdalara.

Sevdalansan bile, sevdan sende gizli kalıyor.

Sanki her şey anlamsızmış gibi geliyor sana.

Bakışları ürkek çocukluğun sürüp gitmekte.

Hâlbuki büyümüş, bıyıkların gürleşmiştir.

Ne yana baksan boş.

Her şey anlamını ve önemini yitirmiş gibi.

Kendinle baş başayken bile ağlayamıyorsun.

Okyanuslar bile dolduramaz içindeki boşluğu.

Daha yeşil olan ama rüzgara dayanamayıp dökülen yapraklar gibisin.

Döküldükten kısa bir zaman sonra hemen çürür.

Dökülmekteyiz.

Tutunamadık.

Ama daha her şey bitmedi, söylemedik son sözümüzü. Son söz belirleyecek her şeyi.

Emek verdik,

bedel ödedik,

serler verdik,

söyleyecek son bir sözümüz vardır elbet.

Ürkek bakışlı çocuklar bir gün mutlaka dik başlı, keskin bakışlı olacaklar.

Hele bir o gün gelsin.

Şimdi bütün kapılar yüzümüze kapalı.

Açık olanlar ise dar. Sanki biz geçmeyelim diye yapılmış.

Sanki dünyada ne kadar ağırlık varsa bize yüklenmiş.

Ne kadar korku varsa bakışlarımızda somutlaşmış.

Ne kadar engel varsa hep karşımıza çıkıyor.
Saymakla bitmez kırılğanlıklarımız,
talihsizliğimiz,
soğuk kentlerde,
rutubetli odalarda kalışımız,
kirli nevresimlerde uyuşumuz.... Saymakla bitmez.
Kahpelerin kahpelikleri, şerefsiz ama şerefli geçinenlerin
şerefsizlikleri... Hangi birini anlatsak ki...
Ama dedik ya, daha son söz söylenmedi.
Gün olacak karanlıklar aydınlığa, olumsuzluklar iyiliğe
dönüşecek.
Her şeyimizi yitirdik belki.
Çok hayıflandık. Çaresiz,
yılğın hâle geldik.
Zaman zaman kaybetsek te, umudumuzu hiç yitirmedik.
Umudumuz... umudumuz her zaman vardı.
Kızdık,
ağladık,
kahrettik ama umudumuzu yitirmedik. Onu her zaman
layıkıyla koruyamadıksa dahi yitirmedik. Bu umuttur bizi
yaşatan, yaşatacak olan.
Dedik ya daha son söz söylenmedi.

-30-

Korkma!
Korkunun ecele faydası olmadığı gibi, hiç bir şeye yok.
Korkma!
Neden korkacaksınız?
Bizler korkunun tutsağı olmuşuz. Çare bilmeyiz.
Ama artık yeter!

Yeter herkeslerden, her şeyden korktuğumuz.
Yeter tutunamadığımız!
Yeter acı çekip, kıvrandığımız.
Kaç asırdır bizi korkuya mahkûm etmişler.
Ama artık yeter!
Kendimize güveneceğiz.
Cesaretli olacağız.
Belki zor olacak ama mutlaka olacak.
İlk önce korkmamayı öğrenip korkmayacağız. Ardından
kendimize güvenip, başımızı yukarı kaldırıp dik tutacağız.
Ve sonunda cesareti öğrenip "cesaret cesaret" diyerek alçak
ve şerefsizlerden, korkularımızın hesabını soracağız.
Eğer gerektiği gibi davranmazsak, bizleri bırakın
çocuklarımızın çocukları da aynı korkulara ve yenilgilere
mahkûm olarak yaşayacaklar.
Bizleri yaşıyor mu sanıyorsunuz?
Bizler yaşadığımızı sanıyoruz.
Kendimizi kandırıyoruz.
İnsan bu kadar ağır korku ve çelişki içinde yaşayamaz.
Bağırıyoruz, haykırıyoruz ama kimseler bizi duymuyor.
Bizler çünkü rüyadayız. İnsanın rüyasında gördüğü kâbus ne
kadar dehşetli olursa olsun, çılgınlığını kimse duymaz. Aksine
"ne de güzel uyuyor" derler.
Artık gerçekleri görmeli, yaşadığımız dehşeti herkesler
duymalı!

-31-

Turnam bize selam getir
Getir bize selamını topraklarımızın

Dostlarımızın, atalarımızın
Götür Turnam götür
Bizden selam götür tüm dostlara
Selamımızı söyle Turnam
Kıraç topraklarımıza
selam söyle
Dağlarımıza, bağlarımıza
Gürül gürül akan çağlarımıza
Selam söyle
Turnam Turnam Turnam
Allı Turnam, telli Turnam, dertli Turnam
Ali'nin avazı sende bulunur
Bizden selam söyle
İmam Hüseyin'e Kerbela diyarına
Bizden selam söyle
Pir Sultan'a Banaz eline
Bizden selam söyle
Ulu Hünkâr'a

-32-

Bu hikaye sadece bir kişinin hikayesi değil.
Hayalleri yasaklanmış, umutları çalınmış milyonların hikyesidir.
Burada söz konusu olan salt bir kişinin ıstırabı değildir.
Burada anlatılmak istenen;
hayatı ve dünyayı tanımaya, tanımlamaya çalışan insanların hikyesidir.
Acılar,
kederler milyonların acılarıdır.

Nasıl başlasak acaba,
hayalleri yasaklanmış,
umutları çalınmış milyonlar olarak hikayemizi anlatmaya.
Burada da görüldüğü gibi kendimizi anlatmaktan ne kadar
da aciziz.
Ama pes etmek yok.
Hikayemizi mutlaka ölümsüzleştireceğiz.

-33-

Şöyle geriye dönüp de baktığımda
övünecek ne yaptın.
Sen de herkes gibi acılardan
nasibini aldın.
Ömrünü kahramanlar diyarı olan
Anadolu'nun ücra bir kasabasınday
geçirmekle mi mutlu oldun
yoksa Avrupa'nın kirli paslı
şehirlerinde geçirmekle mi?
Söylesen misin dostum,
yaşamın anlamı nedir?
Cevabın yoktur.
Yaşam nedir bilmiyorsun ki
sen hiç yaşamamışsın ki

Yazık oldu
genç ömrüne yazık oldu

Her şey değilse bile çok şey
sahteleşmiş dostum.

Ne ekmeğin tadı var, ne de tuzun
aşkmış, sevgiymiş, değerlermiş
bunlarda neymiş
önemli olan sahtelikler içinde
yapay mutluluklar oluşturmak,
önemli olan hiç bir emek vermeden
tüketmek.

Her şeyi
sevgiyi, töreyi, geleneği, umutları, hayalleri
iyi niyetleri, değerleri...

**Görüyorum ki;
ne söyleyecek sözün
ne gülecek yüzün
ne de ağlayacak gözün var.**

Üzgünüm dostum, çok üzgünüm
yitip giden değerler için,
çekilen acılar için,
yaşanmadan yaşanmış yıllar için

-34-

Zamanın sonsuz olduğunu idrak etmek lazım.
Zamanın sonsuzluğunun kavrayamayanlar, zamanın kendi
doğumları ile başlatıp kendi ölümleri ile son bulacağını
sananlar yanılıyorlardır.
Böylesi bir yanılğı içinde yaşamak, gerçek anlamda yaşamak
değildir.
Olsa olsa beyhude bir yaşamdır.
Böylesi yaşantılar; ne dünyaya bir zenginlik katarlar, ne de
bir eksiklik. Ne gelmişlerdir dünyaya, ne de gitmişlerdir.
Yani hiçtirler.

"Hiçliğin aslında hiç olmadığı, hiçliğin de bir şey olduğu" şeklinde devam edecek olan sorularla felsefeye gitmek yerine biraz yaşanılanlara bakıp sonuçlar çıkarmak daha makbul geliyor.

Bunca evliyanın,
erenin,
peygamberin,
ulu şahsiyetlerin tek bir amacı vardı.
O da; yaşamın anlamını insanlara anlatmak.
Neyin yanılığın neyin doğru,
neyin fazla neyin eksik,
neyin dürüst neyin yanlış olduğunu insanlığa kavratmaktı.
Zamanın sonsuzluğunu insanlara anlatabilmek,
onları onurlu,
anamlı bir yaşamın sahibi yapmaktı.
Değil boşa geçen bir ömrün, en küçük zaman birimi olan
anın nasıl yaşanması gerektiğini insanlığa göstermekti.
Bunu ne kadar başardılar?
Tartışılıyor.
Tartışılmayansa; insanlığa sevgiyi,
dostluğu,
dayanışmayı,
paylaşımı,
eşitliği önerdikleridir.
Onca alim,
evliya birbirinden habersiz dünyanın çeşitli coğrafyalarında
hemen hemen aynı şeyleri vaaz etmişlerdir insanlığa.
Bütün bunların bir anlamı olmalı!

Kinli,
kibirli,
bencil,

bireyci bir yaşamın sahibi misin,
yoksa sevgi dolu,
tevazu sahibi,
paylaşımçı bir yaşamın sahibi mi?
Yaşamın gürül gürül temiz sularla akan bir nehir mi, yoksa
kirlenilmiş,
kokuşmuş,
bataklaşmış bir göl mü?
Etrafındakiler seni ne kadar önemsiyorlar?
Kendini etrafındakilere dostça sevdirdin mi?
Sen kendini ve etrafında bulunanları ne kadar seviyorsun?
Çıkar için değil, gerçekten dostluğa değer veriyor musun?
Kime karşılıksız yardım ettin?
Kendini hayvani güdülerden,
ruhsal kirden ne kadar arındırdın?
Düşünmekten korkuyor musun?
Güler yüzlü bir selamı neden esirgiyorsun çevrendekilerden?
Ne kaybedeceksin dostça bir selam verince?
Her şey maddiyatsa neden ölenler beraberinde
götürmüyorlar burada kazandıklarını?
Neden yaşıyorum,
nasıl yaşamalıyım,
yaşamı nasıl anlamlı kılarım diye neden düşünmüyorsun?
Gerçek anlamda dostluklar için sen ne kadar hazırsın?
insanlara kötü davranmakla kendine kötü davranmıyor
musun?
Ya da tersi.
Hiç bir şey için geç sayılmaz.
At içindeki kini,
kibri,
gaddarlığı,
riyayı, dalavereyi.
İyiye,

doğruya,
dostluğa çevir yüzünü.
Geç kalmış değilsin!!!

-35-

Biz
toplumda hataların
eksiklerin
yanlışların olduğuna inanıyoruz.
Bu eksiklerin tamamlanmasına
yanlışların düzeltilmesine kendi gücümüz oranında destek
sunuyoruz.
Ve inanıyoruz ki bizlerin bu soylu çabası yerelsellikten
çıkıp evrenselleşerek bütün insanlığa ulaşacaktır.

-36-

Ve yine soğuk bir gecenin içindedin.
Her zamanki gibi yaşamı anlamaya,
tanımlamaya çalışıyorsun.
Sen umudunu hiç yitirmeyecek misin?!
Hiç mi boşluğa düşmüyorsun?
İnancın için en küçük bir kaygın yok mu?!
Öyleyse sen çok doğru bir yoldasın.
Yoluna devam et.
Bu senin için en güzeli, en doğrusudur.

Sen sen ol sakın pes etme.
Zaten etrafında yığınla pes eden yok mu?
Bir de sen pes edersen vay halimize.
İnsanlık tarihi inançlarından taviz vermeyenlerin anılarıyla
doludur.
Elbette zorlanacaksın.
İnsanların bir dilim ekmek için ne kadar zorlandıklarını
görmüyor musun?
Sen ki farklısın.
Farkın;
verili olanı kabullenmeyip sorgulamandır.
Farkın;
yaşamı ve dünyayı anlayarak, tanıyarak yaşamandır.
Sen diğerlerine benzemek zorunda değilsin.
Sen kendin olarak kal. Neysen "o" sundur.
Hem niye başkalarına benzemeye çalışacaksın ki, istesen
dahi onlar gibi olamazsın.
Olsan olsan kötü bir taklitçi olursun o kadar.
Buna da hiç gerek yok.
Sen farklı yaşıyorsun.
Bu gerçeği kabullenmek zorundasın. Kendin kabullendikten
sonra çevrende kabullenir.
Yolundan asla taviz verme.
Farklı anlayışınla yaşamaya devam et.

-37-

Hemen hemen her şey kirletilmiş,
sahteleşmiş dünyada.
Yediğimiz yiyecekler,

içtiğimiz sular,
dost bilip güvendiğimiz insanlar,
teneffüs ettiğimiz oksijen,
kokladığımız çiçekler,
dinlediğimiz müzikler,
seyrettiğimiz TV'ler,
okuduğumuz gazeteler...
bu kadar sahtekârlıklar,
yapmacıklar,
yüzeysellikler içinde,
kutsal bildiğimiz değerler bile basitleştirilmiş,
yozlaştırılmış.

Kim(ler) bütün bunların sorumlusu?
Ey insanlık! Sizleri insanlığa davet ediyoruz.
Sizleri değerlerinize,
gerçek özünüze davet ediyoruz.
Doğru.

Bizler kimiz ki insanlık adına konuşuyoruz.
Bizler insanız ve insan olarak ta,
insanlık adına söz söyleme hakkına sahibiz.
Bu doğal hakkımızı kullanarak,
ezilen bir inanç toplumunun fertleri olarak davetimizi
sürdüreceğiz.

-38-

İnsanların arasına karışmak.
Yığınlardan,
milyonlardan biri olmak .
Sıradan olmak.

Aslında her insan sıradandır.
Farklılıklar talidir. Öz aynıdır.
İşte bu tali olan farklılık insanı sıradanlıktan çıkarıyor.
Belki bazen milyonlar bunun farkında değil ama tali farklılıklar insanı milyonlardan ayırdığı gibi onu farklı şeyler keşfetmeye,
ilginç deneyimler yaşamaya götürüyor.
Özde milyonlarla aynı olan yani iki ayağı,
iki eli,
iki gözü,
iki kulağı olan ve yemek yiyen,
dişini fırçalayan,
tatları ayırabilen,
sesleri duyabilen farklı insan,
bu milyonların baktığı ama göremediğini görür.
Sıradanların sonucunu bildiği ama nedenini bilmediğini bilir.
Farklılık budur yoksa öz aynıdır.

-39-

Günlerden cumartesiydi.
Saat gece yarısını çoktan geçmiş,
tarihler sonbaharın başlangıcı olan güze çoktan geçmişti.
Yalnızdı.
Hem de yapayalnız.
Bir insan verilebilecek en büyük kötülüklerden birinin insanı sessizliğe ve yalnızlığa mahkum etmek olduğunu düşünüyordu.
Bu duygular içinde dışarıya çıktı.
Gerçi dışarı çıkmak bu saatte tehlikeliydi.

Ne olur ne olmaz.
İyisi var kötüsü var.
Ona böyle öğretilmişti.
O öğretilenlerin inadına mıdır nedir bilinmez dışarı çıktı.
Hava açıktı.
Gökyüzü yıldız doluydu ama soğuktu.
Sokaklarda hiç bir insanoğluna rastlamadı.
Perdeler çekilmiş,
panjurlar indirilmişti.
Dolaştığı bunca sokakta üç beş tane yanan ışık görmüştü.
Gerisi çekilmiş perdelerin ve indirilmiş panjurların ardındaki
karanlıktı. Karanlıklar onu her zaman ürpertmişti.
Ama bu defa ki karanlık onu daha çok ürpertiyordu.
Korkuyordu.
Korktuğu herhangi bir fiziki saldırıya uğrayacağından falan
değildi.
Korktuğu düşüncelerindeki çelişkilerin artmasıydı.
Bu çelişkiler onu günlerdir uğraştırıyor,
yorgun bırakıyordu.
Bazen aklına bile getirmek istemediği soruyu soruyor ve
ürperiyordu.
"Acaba ben bu savaşı kayıp mı ediyorum?"
Aslında bu savaş pek bildiğimiz klasik savaşlara
benzemiyordu.
Ortada somut bir düşman yoktu.
Hemen hemen her şey soyuttu.
Bu soyutluk işi güçleştiriyordu.
Karşısında somut bir düşman olsa gidip son mermisine kadar
vuruşacak,
ya öyle ya da öyle bir sonuca varacaktı.
Ama işte öyle bir mevzi ve öyle bildiğimiz bir düşman
yoktu.
Zorlanıyordu.

Çünkü verdiği savaşım savaşların anasıydı.
Yani ruhsal ve duygusal bir savaşım veriyordu.
Zorluk buradaydı.
Yani savaşçı savaşa uygun taktikleri geliştirmiyordu.
Daha doğru dürüst bir strateji bile belirlememişti.
Yorgunluğu ve bitkinliği had safhaya ulaşmıştı.
Bu da savaşım sonuna doğru gidildiğinin işaretiydi.
Savaşçı yalnızdı.
Umutsuz,
biçareydi.
Hiç bir dostu yoktu.
Ve hava soğuktu.
Vakit gece yarısını çoktan geçmişti.
Son bir umut belki sessizliği bozarım diye cep telefonundaki kayıtlara baktı.
Hiç birini arayamadı.
Arasaydı ne cevapla karşılaşacağını biliyordu.
Uzakta çok uzakta bir kaç tane dostu vardı ama onlara ulaşamazdı.
Son bir umut diye internette şiirler aradı.
Bulamadı.
Buldukları hep bildik şeylerdi.
Çaresizdi.
Odanın ışığı yanıyordu.
Gaz sobasını sonuna kadar açtı.
Sırtüstü yatağa uzandı.
Teybe bir kaset koydu.
Sessizliğe alıştığı için sesini iyice kıstı.
Karnı acıkmıştı.
Ama yemek yemek aklına gelmiyordu.
Uzun zaman olmuştu ki hiç yemek yapmıyordu.
Yatağa uzanmış tavandaki sabit bir noktaya gözlerini kilitleyerek bakıyordu. Dakikalardır bakıyordu.

Teypten ve gaz sobasından gelen sesleri ayırt edebiliyordu.
Kaç dakika öyle kaldı bilinmez ama sonunda doğruldu.
Sobayı kısıp,
teybin sesini açtı.
Raflardaki kitaplara şöyle göz ucuyla baktı.
Masaya oturdu.
Şeyh Bedrettin'i anlatan romana bakmıştı en son.
Ve ne kadar zaman olduğunu bilmiyordu.
Kitap öylece bıraktığı gibi masum bir şekilde duruyordu.
Kitabın kapağındaki Bedrettin'in ak sakallı bilgece ders
veren resmine bakınca yüzünde hafif bir tebessüm oluştu.

-40-

Eğer yaşanan bunca haksızlığı onaylıyorsa
Yapılan onlarca katliamı sessizce seyrediyorsa
Açlığı kendine reva görüyorsa
İnsan kendinden utanmalıdır.

İnsan kendinden utanmalıdır
Eğer insanlık adına kavga verenleri dışlıyorsa
Fakiri,
biçareyi hor görüyorsa
Yaşanmadan yaşanan yılları yaşıyorsa
İnsan kendinden utanmalıdır.

İnsan kendinden utanmalıdır
Sevgiyi,
saygıyı,
özgürlüğü,

aşkı anlamsızlaştırıp
Kötüye kullanıyorsa
Değerleri,
saflığı,
dürüstlüğü,
dostluğu Satıyorsa
İnsan kendinden utanmalıdır.

-41-

Bin bir düşüncenin merkezindesin.
Çelişkilsin.
Derin çelişkilerin tarihsel çözümlere gebe olduğunun
bilincindesin.
Bu bilinçle yaşamı,
dünyayı,
evreni ve bütün bunlarla ilintili ne varsa kavramaya
çalışıyorsun.
Yalnızsın.
İnsanın kendi içinde hep yalnız olduğunun bilinciyle,
yalnızlığı önemsemiyorsun.
Monolog olmadın daha. Ama o günler de uzak değil.
Fikrini genişletecek,
ufkunu aydınlatacak sohbetler olmasa da, sen daha
monologa başlamadın.
Hem iyi, hem de kötü.
Hayallerin hala var.
Ama artık bile bile hayaller kuramıyorsun.
Hayallerine ne oldu?
Hayaller çalınır mı?
Büyük beklentiler, büyük hayal kırıklıkları demek.

Doğru.

Artık hiç bir beklentinin kalmadığını söylemiyorsun umarım.
İyi.

İnsan, kendi iç yalnızlığını anlatamaz tam anlamıyla.

Bir melodiden, herkeslerden daha farklı anlamlar çıkarır, iç
yalnızlığa mahkûm.

Bu bir çıldırma,

şizofreni,

paranoya değil.

Aksine başkaları o durumdalar.

Ama heyhat.

Heyhat ki anlaşılmıyor.

Sevmelerin,

sevgilerin,

bağlılığın,

sadakatin,

teslimiyetin bir anlamı yok.

Hep asi mi olmak gerekiyor?

Bu belki de tarih boyunca hep böyleydi.

Böyleydi de farkında değildi.

Boşuna mı yazıldı bunca şiir,

ağıt,

deyiş.

En yankılısından, en umarsızından binlerce yaşantı.

Tarih boyunca da böyleydi.

Tarih senle başlayıp, senle bitmeyeceğine göre...

Ne yazık,

ne yazıktır tarihin kendisiyle başlayıp, kendisiyle biteceğini
sanan zavallıcıklara.

Onlar ki, sevinmeyi bırak, ağız tadıyla hüznülenemeyenler;
ah onlara nasıl acımalı.

Bir şiirin dizelerinde yok olmak,

sazın perdesinde doğmak,

ağıtlarla yaşamak,
halaylarla sonsuzlaşmak.
Bütün bunları bilmeyene ne yazık,
ne kayıp onlar için.
Her zaman her yerde inandığı değeri savunmalı.
İşte bütün mesele bu!

-42-

İnsanın önünde iki yol var
Ya dünyayı
İnsanı
Evreni
Anlamaya çalışacak
Ve öyle anlamlı bir yaşam sahibi olmak için
Yaşayacak
Ya da öylesine
Ne olduğunu, neler döndüğünü bilmeden
Geldiği gibi
Hiç bir şey almadan
Ve hiç bir şey bırakmadan
Yaşayıp gidecek.

-43-

Ne kadar kötü
Acımasız

Olursan ol.
Mutlaka o sonla yüzleşeceksin.
O zaman hiç bir faydası
Olmayacak,
yaşamın boyunca öğrendiğin
yalanların.
Herkesi kandırabilirsin.
Ya o zaman, kandıramayacağına göre...
Herkes gibi sen de
bu gerçekle yüz yüze gelmek
durumunda kalacaksın.
O zaman yaşadığın,
sebeplerin hesabı sorulacak.
Sen bedel ödedin,
bedelini fazlasıyla olmasa da
ödeyeceksin.

-44-

Artık hayallerimiz de yasaklandı
yitirdiğimiz bunca değerden
sonra
hayallerimizi de yitirdik.

Hüzünlü şarkılar dinlemekten
bıktık
acı çekmekten
yoksun kalmaktan

çaresizlikten
tükendik.

Artık bir bedeli bile
yok
çalınan hayatların
yapanın yanına kâr kalıyor
uykularımız bölündü
düşlerimiz çalındı.

Büyük kentlerin
karmaşasında karıştık
rüzgar esti
savrulduk
yağmur yağdı
boğulduk.

-45-

Bu dünya kime kalmış ki gafil, sana da kalsın.
Cahilsin.
Gafil avlanacaksın.
Hiç ummadığın bir anda, beklemediğin bir mekânda
yakalanacaksın,
O ilahi adaletin muhafızlarına. Sen daha ne olduğunu
bilmeden,
daha yapacak bir sürü işin olduğunu düşünürken,
o ilahi adaletin savcısı senin dosyanı açacak.
O zamana kadar söylediğin yalanların hepsi birer birer
ortaya çıkacak.

Öğrendiğin bunca yalan söyleme taktiği,
hilebazlık,
sahtekârlık tekniği işe yaramayacak.
Senin için üzgün olduğumu bilmelisin.
Neden sana yardım edemedim diye üzülüyorum.
Belki sen benim yardım önerilerimi geri çevirecektin ama
olsun keşke sana ulaşabilseydim. Keşke sana ulaşabilsem ve
bazı gerçekleri göstersem.
Neyi mi göstereceğim?
Gösterecek o kadar gerçek, anlatacak o kadar doğru varki...
En başta başlayayım,
ilk olarak bu dünyanın senden önce de var olduğunu ve
senden sonra da olacağını bilmelisin. Sen öyle davranıyor ve
yaşıyorsun ki,
sanki bu dünyanın ve insanlığın tarihi seninle beraber
başlamış ve seninle son bulacak.
Yanıyorsun.
Yanılgını görmek için kendi bencilliğinden az buçuk nefes
alıp etrafına baksan, neler olduğunu anlarsın.
Ama sen kendi güdülerinin,
kibrinin,
egonun esiri olmuş durumdasın.
Böyle olunca da etrafındaki olayları idrak etmen zor.
Arın, temizlen.
Bırak bu kini, kibiri, bencilliği insan ol.
Gittiğin yol yanılsa götürüyor seni.
Kanıt mı istiyorsun?
Sen ne biliyorsun ki, neyin kanıtını istiyorsun?
Sen cahilsin.
Cahil olsan neyse, aynı zamanda iflâh olmaz bir ahmaksın.
Sahi sen neyi biliyorsun?
Söyler misin, sen neyi biliyorsun?
Atom tekniğini mi?

Yoksa kainatın sırrını sen mi çözdün?
Ne!
İnsanın genetik yapısını da sen çözdün!
Milyonlarca hücrenin şifresini buldun.
Demek ki,
sen yeni bir insanı bırak,
yeni bir tür bile yaratabilirsin!
Gerçek olan; sen hiç bir şey bilmiyor ama çok şey bildiğini
düşünüyorsun.
Sanırım sorunda burada.
Hiç bir şey bilmediğini bilmemek.
Başka bir deyişle,
çok şey bildiğini sanmak,
gerçekte ise hiç bir şey bilmemek ama bunun farkında
olmamak.
Seni insan olmaya, insanlığa davet ediyoruz.
Kimiz ki seni davet ediyoruz?
İnsanız.
İnsan olarak ta sana bu daveti etme hakkımız var.
Davete icabet edip, etmemek sana bağlı.
Bizler davetimizi gerçekleştirdik.
Sende varolan akılla, az buçuk bir düşünme eylemi
gerçekleştiren, neyin doğru, neyin yanlış olduğunu
göreceksin.

-46-

Pes etmeyeceğiz!
Ağlayıp - sızlayıp
oflayıp – puflayıp

oturup karalar bağlayarak
ağlamayacağız.
Israrla doğrularımızı savunacağız.
Son nefes verilmiş olsa dahi mücadelemiz sürecek.
Tarih,
Ecdatlarımız,
değerlerimiz bunu emrediyor.
Doğrudur;
perişanız.
sahipsiz
kimsesiz
kimliksiz
ama...
Ama hiç bir gerekçenin arkasına saklanmayalım.
Üryan – püryan
bütün artılarımız
eksilerimizle kendimizi katmalıyız.
Yeteri kadar gerekçelerin arkasına saklananlar var.
Öğreneceğiz.
Vuruşa vuruşa
yenile yenile kazanmasını öğreneceğiz.
Varsın gelmesin başkaları
varsın değer tanımazlar ciddiye almasın.
Varsın her türlü yozluğun pençesinde debelenenler
gerçeklerimizi kabullenmek yerine saldırıya geçsinler
varsın düşmanlar kum taneleri kadar
çoğalsınlar
varsın dostlar
dost bildiklerimiz yaprak misali dökülüp çürüsünler.
Biz;
biz inanıyoruz
güveniyoruz kendimize.
Doğrularımızı

dostluğumuzu
samimiyetimizi
içtenliğimizi paylaşacağız.

-47-

Ne zamanki insanlar günlük kaygıların yersiz olup,
asıl önemli olanın yaşamı anlama,
tanıma
tanımlama
kavrama olduğunu öğrenip
yaşamı gerçekten yaşarlar...
Çoğunluk diyor ki; "ben güdülerime hizmet etmek
istiyorum.
Bana ne yaşamdan,
anlamadan
kainattan
Ali'den..."
Çoğunluk böyle düşünüyor.
Şaşılacak bir durumun olmaması lazım.
Bu hep böyle olagelmıştır.
Çoğunluk
çoğu kez haksız çıkmıştır.
Böyle olduğunu tarih söylüyor.
Demek ki; iddia sahibi olanlar bu tür şeylerle
bunalmamalı.
Kararlı
bilinçli
kendinden ve doğrularından emin bir şekilde doğrularını
dile getirmeli.

-48-

Yas-ı matem ayı Muharrem gelmişti.
Kerbela'da yaşananlar dün olmuş gibi yakındı.
Ama
ama her devirde olduğu gibi; devrin cahilleri,
gafilleri
vurdumduymazları
insan suretine bürünmüş olan mahlûkatları, Kerbela'yı
yok sayıyorlardı.
Kerbela'da şahlar Şahı İmam Hüseyin'in ve diğer
imamların yoluna bağlılığın sembolü olan on iki günlük
orucu tuttuğu için alaya alınıyordu yol sürenler.
Bu yolu sürenlerden biri de Suna'ydı.
Suna bir yüksek okula gidiyordu.
Yola bağlıydı.
Her fırsatta duasını eder
Ehlibeyte ve Hak Erenler'e bağlılığını
Hakka teslimiyetini yenilerdi.
Suna, inançta netleşmiş
yolun edep erkânını kavramış
yola hizmet konusunda kararlıydı.
Ama dedik ya, her devrin Yezitleri
Mervanları
Mülcemleri
Hinzırları vardı.
Suna'nın etrafında bunlardan yığınla vardı.
Suna çok bocalamıştı karar aşamasında.
Ya bu çevreyle irtibatını sürdürüp doğrularını

savunacak

Ya da kendi içine kapanıp sadece derslerine yoğunlaşacaktı.

Suna hem derslerine yoğunlaşmaya, hem de yozlarla, yobazlarla

her türlü fikri

zikri

ilmi

edebi

kültürel

yaşamsal konularda mücadele edecekti.

Köken olarak kendisiyle aynı olanların tamamına yakını yozlaşmıştı.

Yoz yaşamın çamurunda debelenip duruyorlar ama onlar harikulâde dans figürleri yaptıklarını düşünüyorlardı. Bataklık çekici olduğundan, taraftarları günden güne çoğalıyorlardı.

Bataklığın pisliğinde yok olup gidiyorlardı. Ne acıdır ki, yok oluşlarının farkına, yok oluşa yakın, artık geriye dönüşün mümkün olmadığı bir zamanda varıyorlardı.

O zaman da iş işten geçmiş oluyordu.

Yobazlar ise savunduklarının aksini pratikte uyguluyorlardı. Söylemlerinde, kardeşliği esas aldıklarını söylerken, pratikte düşmanlığı,

söylemde yeniliği, pratikte geriliği

söylemde farklı inanca saygı derlerken, pratikte katledilmeleri

için fetva veriyorlardı.

Yobaz, köhnemiş gelenekleri inanç diye yutturmaya kalkışıyordu.

Kendi doğrusundan başka doğru tanımıyordu.

Yığınla çelişki olmasına karşın "bu doğrudur" diyordu.

İşte böylesi yozlarla, yobazlarla dolu okulda bir onur mücadelesi veriyordu Suna.
Yas-ı matem ayı Muharrem olduğunu bildiklerinden Suna ile akılları sıra alay etmeye çalışıyorlardı.
Okulun kantininde hem yoz grup, hem de yobaz grup Suna'nın başına toplanmış Suna'yı soru yağmuruna tutuyorlardı.
İlginçtir,
yozlar ile yobazlar görünüşte zıt fikirdeler ama özde aynılar.
Her iki grupta Suna'yla dolayısıyla inancıyla alay etmeye çalışıyordu.
Her iki grubunda kullandıkları argümanlar aynıydı.
Nasıl olur demeyin.
Oluyor.
Biri Allahsızlığı bayrak edinmiş.
Diğeri 'Allah adına kendini yetkili görüp can alacak' şekilde Allah taraftarı gösteriyor.
Ama Suna'ya
Suna'nın şahsında Ehlibeyte ve Ehlibeyt taraftarlarına saldırı konusunda ikisi bir oluyor.
Sentez olamayacak kadar zıt olan bu anti'ler Suna'ya saldırıda birleşiyordu.
İlginç
ama
ama onlar saldırdıkça Suna sakinleşip Ehlibeytin savunmasını yapıyordu.
Tıpkı Hüsniye
Hüseyn
Pir Sultan
Babailer gibi...
Suna sorulan en mantık dışı, ahmak soruları dahi onların tezlerini çürütecek şekilde cevaplıyordu.

Sorulan en ahlâk dışı iftiraları onlara Hüseyince bir tavırla iade ediyordu.
Böyle tartışmalar çok olmuştu.
Aslında bunlar düzeyli tartışmalar olmayıp, düzeysiz saldırılardı.
Suna her defasında saldırıları püskürtüp mevzisini sağlama alıyordu.
Suna her saldırı sonucu yenilmek,
pes etmek bir yana dursun daha da güçleniyordu.
Bilinç düzeyi yükseliyor,
hedefleri netleşiyor,
kararlılığı keskinleşiyor,
ufku genişliyordu.
Akşam olup Suna eve varınca ailesinin onu sofrada başında beklediğini gördü.
Babası duayı edip bütün aile ilk iftarını açacaktı.
Baba bütün samimiyeti
İçtenliği
teslimiyeti
inanmışlığı ile duasına başladı.
Bismillahirrahmanirahim
ey yüce Allahım
bize bu Muharrem orucunu
Kerbela matemini tutmayı nasip ettiğin için sana hamdı
senalar olsun.
Peygamberine salât ve selam olsun.
Kerbela şehitlerinin ruhları ilahi nurun ile şad olsun.
Yezide ve soyuna lânet olsun.
Bütün şehitlerin
erenlerin
evliyaların yüzü suyu hürmetine,
tuttuğumuz oruçları,
yaptığımız ibadetleri

Dergahı izzetinle kabul eyle.
Selamullah Ya Hüseyin!
Selamullah Ya Hüseyin!
Selamullah Ya Kerbela'da susuz şehit düşen Şühedalar!
Bismişah Allah
Allah diyelim,
Hak lokması yiyelim.
Gerçeğe Hü!

-49-

Çaresizlik,
umutsuzluk,
yalnızlık,
kahredici biçarelik,
mutsuzluk,
yenilgiyle sonuçlanan yığınla savaş,
mücadele kaçkınlarının sefaleti,
zamanın dertlere derman olamayışı,
yaşamsal sorunlar,
düşünsel sorunlar,
sorular,
cevaplanması mümkün olmayan sorular,
anlaşılmamak,
yanlış anlaşılma,
yarım yamalak anlaşılma,
düşünceyi dile getirememek...
Ne istediğini bilmek
ama neden istediğini anlatamamak...
Kimliksiz

kişiliksiz
kadersizlerin içinde olmak...
Onlarla beraber mutlaklık yerine muğlaklıkta kalmak...
Yücelik yerine cücelikte takılmak...
Dostluk yerine postlukla tartılmak...
İşte böyle.
Ne kadar karanlık
az
çok az
en az
azın da azı bir ışık olsa yeter.
Yok.
Yok.
Sorular
sorular
sorular...
Cevapları tarihte gizli,
nedenleri
niçinleri
niyeleri tarihte gizli.
Tarihin tozlu sayfalarını açmak
sorulan soruların cevabını bulmak
zamanede yaşananları tahlil etmek
ve
ve gereken müdahaleyi yapmak.
İşte böyle.

-50-

Karanlığın içinden çıkıp aydınlığı

yakalamak
Zorlukları yenip
yorgunluğu zafere dönüştürmek
Aşka anlam verip
sevgiyi yüceltmek
Sevene saygı gösterip
sahtekâra yüz çevirmek
Coşkulu bir notanın
içinde kaybolmak
Yaşamı anlamak
sevmek
ve de gerektiği gibi
yaşamak
Ah vah yerine
gülümsemek
Derine inmek
yüzeysel olandan
sahtekâr olandan
uzaklaşmak
Dalaverelere
alaverelere
aman vermemek
zor
Zor olan güzeldir
Güzel olan zordur.

-51-

Yitip giden hayatlar
zayı olan emekler
nafîle çırpınışlar

kâbus dolu günler
geceler
haftalar
aylar
yıllar
yaşanmadan yaşanmış milyonlarca hayat.
Hep aldatıldık.
Yanılmamız için ne gerekiyorsa yapıldı.
Avunduk.
Hayallerle avunduk.
Gençtik,
umut doluyduk.
Sanıyorduk ki; bireysel çabalarımız sonuç verecek.
Heyhat.
Aradan otuz yıl geçti.
Yanıldığımızı
aldatıldığımızı anladık.
Anladık ama geç anladık.
Ve şimdi görüyoruz ki; bizlerin yaptığı hataları
tekrar edenler var.
Yapmayın.
Bizler gafil avlandık.
Toyduk.
Bari sizler düşmeyin bu sahtekâr düzenin tuzağına
sizler yanmayın.
Bırakın boş hayalleri!
Bundan otuz yıl önce bizler de sizler gibi hayaller
kuruyorduk. Toplumsal olandan kaçıp bireysel
kaygılarımızın
doğrultusunda gidiyorduk. Sizlerin de gördüğü gibi
ne elde var ne de cepte. Daha da yoksullaştık,
yoksunlaştık.
Sanıyorsunuz ki; sizler aslını inkâr ederseniz

tutunursunuz.
Ama nafiye
bizler her şeyi inkâr ettik.
Hiçe saydık.
Sonuçta kaybeden bizler olduk.
Keşke Şah-ı Merdan'ın sözüne kulak verip aslımızı
inkâr etmeseydik. Şah-ı Merdan diyor ki;
"Aslını inkâr eden haramzadedir."
Bizler dinlemedik, haramzadenin de zadesi olduk.
Sizler özünüze dönün.
Ancak bu şekilde istemleriniz gerçek olur.

-52-

Her son aynı zamanda yeni bir başlangıçtır da.
Hayatından memnun musun?
Dünyanın gidişatı sence iyi mi?
İnsanların ahlâki çöküntüleri sorun değil mi sence?
Senin düşünsel ve yaşamsal sorunun yok mu?
Öyleyse bu davetimize icabet etmen gerekmiyor.
Senin bir başlangıca ihtiyacın yok.
Sende bir sorun var.
Bu daveti neden hâlâ okuyorsun?
Sen bu davete katılmayacağını söyledin.
Senin için her şeyin güllük gülistanlık olduğunu
söyledin.
Düşünsel ve yaşamsal sorunlarının olmadığını
söyledin.
Bütün bunları söylemene rağmen hâlâ ısrarla
yazdıklarımızı okuyorsun / söylediklerimizi dinliyorsun.

Neden?

Yoksa aslında söylediklerin gerçeği yansıtmıyor mu?

Eğer öyleyse -ki öyledir- sen doğru yerdesin.

Neydi başlangıç?

Her son aynı zamanda yeni bir başlangıçtır da.

Son ver

kendini kandırmaya

olduğundan farklı görünmeye.

Gerçekçi ol.

Ne kadar da acı verse

gerçekleri kabullen.

Doğru bir tespitte bulun.

Yaptığın tespit doğru ise

bu tespit doğrultusunda geliştirdiğin

çözümde ısrarlı ol.

Kararlı ol.

Korkulacak bir şey yok.

Artık biliyorsun ki, yeni bir

başlangıç yaptın bile.

-53-

Ne varsa eskimiş

yırtılmış

köhnemiş çıkartıp atmalı.

Ne varsa kire

İse

pasa gark olmuş

hiç acımadan

yakmalı.

Ne varsa ahlâk dışı

güzellik düşmanı
madde nişanı
un ufak edinceye dek yıkmalı.
Ne varsa körleştiren
sağırlaştırın
lallaştırın
tereddüt dahi etmeden yok etmeli.
Ne varsa duygusuzlaştırın
düşüncesizleştiren
hayvanlaştırın
bir an bile geçirmeden hiçleştirmeli.
Ya olacak
ya olacak
başka da bir mümkünatı yok.

-54-

Hedefleri netleşmiş
bilinci berraklaşmış
ufku genişlemişti.
Kararlı
kendinden emin
neyi istediğinin bilincinde olarak yürüyordu.
Her ne kadar sesli olarak söylemese de, bir şarkı
mırıldanıyordu:
"Sıra sende
sıra sende
katıl kavgaya

sıra sende
sıra sende
al özgürlüğü.
Biz ki bu yola
nice canlar verdik
tutunduk Pîr Sultan'a
türküler söyledik."
Şarkısını o kadar içtenlikle söylüyordu ki;
adeta sözler kendiliğinden akıp gidiyordu.
Ne kadar da doğru.
Pîr Sultan'a tutunup türküler söylemek.
Pîr Sultan bir değer,
sembol,
simge.
Boşuna söylenmiyor;
"Pîr Sultan pirimiz
onun için ölürüz."
Artık iyice biliyorduk ki; Pîr Sultan'a tutunup türküler
söyleyenler özgür insanlardı.
Özgür insanın
güzel insan olduğunu,
yaratıcı,
üretken,
paylaşımıcı,
gelişmiş insan olduğunu da biliyordu.
Özgürlüğün zıddı köleliktir.
Bedensel kölelik somuttur,
ya ruhsal,
düşünsel kölelik...
İşte zamanede yaşanan düşünsel,
ruhsal kölelikti.
Bu tür köleliği yenilgiye uğratıp özgürleşmek
çok zordu.

Bedel gerektiriyordu.
Köle bedel vermiyordu.
Köleliğin doğal sonucu olsa gerek, belki verecek bir şeyi kalmamıştır.
Her halükarda özgürlüğü istemek,
yaşamak,
savunmak,
korumak...
İşte Pir Sultan'a tutunup türküler söyleyenler özgür insanlardı.
Bu ruh hali içerisinde,
Pir Sultan'a lâıyk olmanın gereklerini yerine getirmek için adım adım hedefine ulaşıyordu.
Kapıyı açar açmaz.
Kulaklarına ağır bir arabesk müzik geldi.
Burnuna alkol kokusu.
Sigara dumanı ve argo konuşmalar.
Güya burası bir inanç merkeziydi. Ama daha çok bir kahvehane, meyhane karışımı bir ortamdı.
Ama adı inanç merkeziydi.
Masalar kurulmuş ihanetçi Hınzır paşalar alkollü içecek içip kumar oynuyorlardı.
"Lânet olsun hepinize" diye bağırdı genç adam.
Saatlerdir bir dakika dahi yerinden kımıldamadan kağıt oynayan
bazıları saçlarını boyamış olan
yumurta topuklu ayakkabı giyen adamlar başlarını kaldırıp, kapıda duran gence baktılar.
Orada bulunan herkesin dikkatini çekmişti "lânet olsun hepinize" sözü.
Bu adamlar korkak,
pısırık,
kişiliksiz,

egoist.

Eline olanak geçtiği anda sömürücü,
fırsatını bulur bulmaz ihanetçi,
becerebilseler hilebaz adamlardı.

Kapıda duran,
Pir Sultan'a tutunup türküler söyleyenlerin kervanında
yer almak isteyen,
sıranın kendisinde olduğunu bilen genç, bütün bunları
biliyordu.

Her şeyi hesaplayıp,
planlamıştı.

Genç adam, kapıya en yakın masaya hızlı iki adım
atarak yaklaştı. Masada duran bira şişesini kapıp
masaya vurarak kırdı.

Sahtekâr,
düzenbaz,
düşkün,

onursuz adamlar genci izliyorlardı.

Genç adam, bunların şaşkınlıktan aptallaşan
bakışlarına aldırmandan ilk masayı ters yüz etti.

Derken hemen ardından ikinci masaya yöneldi. O masayı da
devirip diğer masaya geçti.

Genç adam öyle hızlı bir şekilde hareket ediyordu ki;
adamlar ellerindeki iskambil kağıtlarını hâlâ tutuyorlar
ve genci izliyorlardı.

Genç adam bütün kağıt oynanan ve alkol içilen
masaları devirdi. Her türlü yozluğu yayan televizyondaki
kanala gözü ilişince, ona da bir okey tahtası fırlatıp
patlattı. İşini bitirdiği kanısına varınca, ordaki adamlara
dönüp: "ya buranın adına yakışan bir düzenleme yaparsınız,
ya da böyle devam edersiniz. Bir dahaki sefere şişeler
yerine nelerin kırılacağını siz hesaplayın!"

Genç adam, dönüş yolunda pîrine lâyük olmanın verdiği

huzurla türküsünü daha da neşeli ve sesli söylüyordu:
"Baş eğmedik zulme, lânet olsun namerde, Kerbela'dan
Sivas'a, direnç vardır her yerde.
Sıra sende, sıra sende katıl kavgaya, sıra..."

-55-

Güçlü olmalısın!
Zalimlere
yobazlara
haksızlara inat
pes etmemelisin!
Yenilebilirsin.
Güzel insanlardan biri diyor ki;
"mücadele eden belki yenilir
ama mücadele vermeyen peşinen
yenilmiştir."
Sorun yenilgi – galibiyet meselesi değil.
Sorun,
kararlılık
azim
irade
ideal
ideoloji
irfanıyettir.
Sorun,
soruların çözümü yerine
sorun yokmuş gibi davranmaktır.
Bunun yanlış olduğunu bile bile
bunda ısrar etmek.
Yanlış burda.
Düşünün ki; herhangi bir uzvunuzda yara çıktı.

Nasıl davranırsınız yaranın iyileşmesi için?

Çünkü acı verir yara.

Bu sebepten en kısa zamanda tedaviye başlanır.

Ama bu yaranın üstünü kapatırsanız,
tedavi için ilaç sürmezseniz yara iyileşmez.

Bizlerin meselesi de burada.

Genelde yaraya ilaç sürmek yerine,
onun üstü kapatılmaya çalışılıyor.

Yara iyileşmek yerine çoğalıyor.

Sonunda tüm vücuda nüfus edip,
son darbeyi vuruyor.

Bu son darbe olana kadar da kişi çok acılar
yaşıyor. Bu dayanıklılığı yaranın iyileşmesi için
gösterse, sapasağlam olur.

Ama göstermiyor.

Nedeni açık.

Korku,

korku genlerimize işlemiş.

Kalıtsal hale gelmiş.

Ne yapılması gerek?

Buyur...

-56-

Her karanlığın varacağı son nokta
aydınlıktır.

Karanlığın en karanlık olduğu an
aydınlığa en yakın olduğu andır.

Neden umutsuzluğa düşelim ki.

Mutlaka aydınlığa çıkacak bu karanlık.

Ama
ammaaaa bizler çabalarsak,
çalışırsak,
ısrar edersek,
kararlılığımızı sürdürürsek aydınlığa çıkarız.
Yoksa bizler için daima
karanlıktır.
Böyle olunca da var olan güzellikleri
göremeyiz.
Var olanları görmeyince de
yaşantımızın bir anlamı
olmaz.
Bazıları kendilerini
kandırıp dururlar.
Zaten insan en çok kendisini
kandırıyor.
Kandırmanın bir üst aşaması
inandırmadır.
İnsan,
başkalarından çok
uydurduğu yalanlara kendisini
inandırıyor.
Böyle diyenlere sözümüz
yok.
Bizim sözümüz
karanlığı yırtma iddiasında
olanlardır.
Bu iddia sahipleri bilsinler ki; aydınlık sabahlar
yakındır.
Hem de çok yakın.
Kendini kandırıp inandıranlar
ve inanmayıp
inandıklarına,

başkalarını da inandırıp geniş bir koro oluşturmuş
olanlar, karanlıkta debelenip dursunlar.
Onlara sözüümüzi
söylemiştik.
Sözüümüze kulak verenler
bilsinler ki;
az kaldı.
Pes etmeyin,
sabredin.
Karanlıklar yırtılıp
aydın şafaklarda
güneş selama duracak
bizlere!

-57-

Dışavurumdur.
Asırlardır birikmiş olanın dışavurmasıdır.
Asırlardır hep sorgulanmışız.
Sorgulanıp
yargılanmışız.
Yargılanıp
cezalara çarpıtılmışız.
İşte şimdi
şimdilik söylemde dahi olsa bu bir
dışavurumdur.
Yetmez
yetmemeli.
Sorgucular
yargıcılar
ceza vericiler... Biraz oyunu ters çevirelim.

Ya da oyun aynı kalsın
oyuncuların pozisyonlarını değiştirelim.
Olmaz mı?
"Olmaz" diyorsunuz
"katiyen olmaz".
Peki
öyle olsun
sizlerin hatırını kıracak değiliz ya.
Sizler eskisi gibi devam edin
sorgulamaya
yargılamaya
cezalandırmaya...
Hep sorgulandık. Komik ya da saçma sapan gelebilir.
Ama bazen havanın gidişatı için bile sorgulandık.
Hatta,
hattataaaaa... hava kořulları uygun değil diye
yargılanıp cezalara çarptırıldık.
Heyhat.
Az da olsa
biraz da olsa bir ışık görünüyor.
Makûs talih
yenilgilerle dolu tarih, bilince çıkartılıp mahkûm
ediliyor.
Gerisi gelecek
bekleyin.
Azzzz sonra
"azzz sonra"ların da sonları gelecek.
řurada ne kaldı ki...
Bunca asırdır dişlerimiz sıkılı duruyor
biraz daha sıkılı dursa da bir şey
kaybetmeyiz...

-58-

Denilir ki; "Geç kaldık bazı şeyleri değiştirmek için".
Doğru değil.
Büyük ihtimalle, tarih boyunca yığınla ideal zamansız
eylemlerin sonucu yok oldu.
Genelde erken başlandı.
Oysa geç kalındı, bu sebepten hedefe
ulaşılamadı diye değerlendirilir.
Doğrusu gerekli anlamlar verilmediği için sonuçta başarısız
olunmuştur.
Hâlbuki gerekli sabır,
bilinç,
kavrama,
niçin sorusuna doğru yanıt,
hedefe kitlenme olsaydı başarı gelirdi.
Sonuç!
Bütün bunlardan bir sonuç çıkarmalı.
Bir değil bin defa düşünmeli,
planlamalı
söyleyeceği sözü,
atacağı adımı.
Defalarca tatbik edip, en uygun tarzı bulmalı.
El,
kol hareketlerini,
mimiklerini,
bakışlarındaki ifadeyi en uygun pozisyona getirmeli.
Böyle detayın detayını bularak tavır belirleyip
hareket kabiliyetini ona göre ayarlamalı.
Bunlar olmadı mı başarı olmaz.
Geç değil,
doğrusunu bulana kadar eğrisini bir tarafa atın.
Eğrilerle hareket etmek yerine

doğruları bulmak ve
doğrular bir kez bulundu mu...
Doğruları bulana
ve doğrularla mukayese
edene kadar geç değil,
erken.

-59-

Yalnızsan
zamanın durup
ömrün ise çağlayan misali aktığı vakitlerde kendi özüne
dönmelisin.
Kendi gerçekliğini bir değil
bin defa sorgulamalısın.
Kendi gerçekliğiyle toplumsal gerçekliği ayrı ayrı
değerlendirmek
birbirinden ayırmak mümkün değil.
Kendi çözümün, toplumsal çözüm demek.
Toplumsal mutlaklık olmayınca
bireysel başarı da olmaz.
Hayatındaki bütün olumsuzlukların sebebi sen değilsin.
Ama yaşamının doğru yöne akmasından sen sorumlusun.
Sen özgürsün
iraden
bilincin
tarihin
idrakin
ikrarın...
... bütün bunlar var.
Dolayısıyla direkt olarak
sadece bazı şeyleri değil
her şeyi yeniden düzenleyebilirsin.

Sen bir insansın.
İnsan olmak yüce olmaktır.
İnsan olmak çamur olmaktır.
Bu bir çelişki mi?
Değil.
İnsanın yapısında ikisi de var.
Çamurda
yücelikte.
Çamur mu,
yücelik mi olacağına sen karar verirsin.
Kaderin başka manası yanlıştır.
Doğrusu kaderini yönlendirmek sana kalmış.
Allah insanı özgür bırakmıştır.
Özgürlüğü ya da köleliği seçmek insanın kendi
iradesindedir.
Şüphesiz toplumsal formasyon
tarihsel gelenekler
coğrafi farklılıklar
psikolojik unsurlar önemlidir.
İnsanın yapısını belirleyen
büyük etmenlerdir. Ama bunlar belirleyici değildirler.
Talidir hepsi.
Esas olan insanın "kendisi"dir.
İnsan nasıl "kendisi" oluyor.
İşte mesele bu.
Buyrun çözün.

-60-

Soruyorlar ki;
Niye?

El cevap;
Ali sevilmez mi?
Ali'yi sevmek için bilmek lazım.
Ali'nin bize ihtiyacı yok.
Bizlerin Ali'ye ihtiyacı var.
Ali'yi bildikçe
öğrendikçe
kavradıkça
yaşadıkça özgürleşeceğiz.
Ali sevilmez mi?
Ali bunun için sevilir.
Ali özgürleştirip
güzelleştirendir.
Ali peygamber değildir.
Ali insandır
ama nasıl bir insan.
Ali,
insan soyu var olduğu müddetçe insanlığa
örnektir.
Ali'nin yaşantısı
eylemleri
düşünceleri
kısacası her haliyle Ali
makro anlamda insanlığın yaşadığını
mikro manada yaşamıştır.
Anlaşıyor mu?
Bunun için Ali'yi seviyoruz.
Hâlâ soruyorlar
neden seviyorsunuz?
Bizi özgürleştirdiği
güzelleştirdiği
yani insan olmamız yolunda bize her türlü olanağı
sunduğu için.

Sen anlamıyorsan...
Göremiyorsan...
Duyamıyorsan...
O başka...

-61-

Yetmezlikler
yanlışlıklar
hastalıklar...
Ve bunun sonucunda iyileşmeyen yaralar.
Ne zamana kadar bu yaralarımız ilaç bekleyecek.
İlaç nerede?
Tedavi nasıl olacak?
En önemlisi
hastalığın teşhisi nasıl yapıldı?
Adı var mı onulmaz yaralara yol açan hastalığın?
Bu hastalığın verdiği acılardan olacak,
hastalığa neyin yol açtığını bilmek istemiyoruz.
"Yetmezlik" diyoruz.
"Yanlışlar" diyoruz.
Daha başka "lar, ler, lik, lık"la biten onlarca kavram
diyoruz...
Ama bir türlü neden-sonuç ilişkisine ulaşamıyoruz.
Hep kendimize kızıyoruz.
Bütün olumsuzlukların yegane nedeni bizleriz.
Peki neden böyle yetmezlikler içinde kalıyoruz?
İşte bunu sormuyoruz.
Sorsak dahi yine suçlusu bizler oluyoruz.
En bariz somutluk dahi bizler için soyutluk oluyor.
Somuta indirgemek istediğimiz ne varsa soyuta

kaçıveriyor.
Her şeyin suçlusu bizleriz ya.
Soyuta kaçırırsa her şey, yine bizler suçluyuz.
Söylediklerimizin
yaşadıklarımızın
düşüncelerimizin
duygularımızın bir anlamı yok.
Bazı karanlık aydınlar, bir çiçeği, böceği yıllarca
araştırıp ona anlam vermeye çalışırlar.
Ama bizler söz konusu olduk mu sonuçlar tartışılır.
Genelde sonuçlar da tartışılmaz.
Nedenler hiç ilgilendirmez onları.
Bütün bunlardan ne anlaşılması gerek
anlıyor musun?

-62-

Ölüm bir hiç olur
aşk ile yola düşene
aşk ile dost
aşk ile...
Hangi zindan
zincir
kölelik
acı
kötü kader
felek... durdurabilir ki aşk ile yola çıkanı.
Tarihe bak.
Tarihi yazdıran aşk ile dolu dolu olandır. Kim aksini
iddia ederse etsin.
Bu böyle...

Aynısını demiyor mu Yunus:

"Dönüp dönüp sana öğüt verirler

dünya malı ile gözün boyarlar

aşk öldü deyip sela verirler

ölen hayvan olur aşıklar ölmez".

Aşıklar hiç bir zaman ölmemiştir.

Ölen sahteliklerdir,

yapmacıklardır,

anti doğallıktır,

anti insanlıktır.

Geçici hevesler

anlık güdüler

desinler için yapılan

soytarılıklardır.

Bunlar aşk değildir.

Aşk

Yunus'un da mükemmel şekilde ifade ettiği gibi

ölümsüzdür.

Günü kurtarmaya yönelik hevesler

kabarmalar

coşmalar

taşmalar... bunlar ancak günü kurtarabilir.

O da kurtarırsa.

Boş verin bu soytarıları

onlar heyecanlarının debdebesinde çırpınıp dursunlar. Bizler

istese de onlar gibi olamayız. Olmamız hiç gerekmiyor da.

Bizler gerçek aşkın peşinde olmalıyız.

Aşkı nasıl bulacağız?

Arıyorsak mutlaka buluruz. Bize düşen

pes etmemek

aman vermemek

feryat etmemek.

Günler geçer

ömür biter.
Sahte olanlar nice yazı -kışı- güzü tüketirler.
Tüketirler de bir anlam veremezler.
Bunlar hep hayıflanıp dururlar.
Oysa aşık kışı yazı
yazı güze çevirendir.
Hedeflenen gerçek aşıklıktır.
Sahtesi zaten yaşayamaz.

-63-

Sabahlar yorgun
tersi olması gerekirken
sabahlar yorgun...
Öyle bir geçiyor ki zaman
zaman geçmezken
öyle bir geçiyor ki zaman...
Bir bedeli bile yok mu
çekilen acıların
acıнын ötesi var mı
kader mi
kader nedir ki
şans nedir ki?
Bireysel acılarımız
toplumsal yaralarımızın sonucu değil mi?
Cevaplar neden muğlak
sorular net miydi?
Kader deyip kabullenmek onurluca bir davranış mıdır?
Neden böyle
neden daha hiç bir şey yaşanmadan bu
nostalji?

Yaş kaç ki bu med-cezirler oluyor?
Her şey karamsar ve kötü mü?
Neden girdap?
Dertler çeke çeke biter mi?
Herkes kendi acısını yaşıyor denilir.
Acaba öyle mi?
Acının yoğunlaşmış hali
nasıl bir haldir?
Delilik ile
dahilik arasındaki fark nedir?
Farklılık esasta mı,
yoksa talide mi gizli?
Her şeyin bir cevabı var mı?
Gözyaşları neden tuzlu
neden
neden
neden
neden; neden...
Yok olmak mümkün mü?
Hani bazı durumlar olur, insan yok olmak ister.
Utançtan
sevinçten
değil,
öylesine bir yok oluş. Dönüldüğünde her şeyi ve herkesi
farklı görmek ister.
Mümkünatı yoksa çözüm nedir?
Çözümleri anlattık mı,
anlatabildik mi?

Çok uzaklarda
bir başına
kimsesiz
kimliksiz
öylece
yapayalnız
zamansız doğduğuna kızmak ne getirir.
Ya da en derin düşüncelerin merkezinde kaçma imkânı
olmaksızın yaşamak
yaşamak zorunda kalmak.
Zamansız
yerli yersiz oyunlarda oynamak
figüran olmak.
Bir lahza dahi olsa görünmemek.
Oysa neler düşler çatal yürek
serin bir rüzgarda sahilde yürümek
kaygısız
sorunsuz
iyi olarak.
Aşmış olmak
kederleri
kaygıları
alçaklıkları
iharetleri.
Kaypaklıkları bir bir aşarak
ve çıkarsızca yarın gözlerinde uyumak.
Akşamlara
sabahlara
yağmurdan sonraki toprak kokusuna,
çiçeğe
yaprağa... her güzel şeylere asiliği aşarak sarılmak.
Sahtelikler içindeki
yapay mutlulukları yok edebilmek.

Mutlak olana
aşkın olana
değerli olana
yüce olana bir nebzedeki ulaşabilmek.

-65-

Kültürü
sanatı
siyaseti
tarihi
ideolojiyi
yani...
Yanisi
dünyayı
evreni
insanı
ve Allah'ı
anlamaya çalışarak
öğrenmeye
bilmeye
tanımaya çalışarak
ve çıkardığımız sonuçlarla yaşamımızın manasını
sorgulamak
ve yaşamımızın
neden biz olduğumuzun
gayesini anlamak
her şey tesadüf mü?

66-

İsyan etmeli.
Eskimiş
Köhnemiş
Yırtılmış ne varsa...
Bunlar yıkılmadan ve yenisi inşa edilmeden yaşamın bir
anlamı
yok. Bu haliyle mutlu olanlara diyecek sözümüz yok. Ama
boşlukta ha bire sallanıp duranlardır sözümüz.
Gerek ki, anlam verile
gereken dersler alın
gerekli sonuçlar çıkarılsın.
Hainlere
kahpelere
şerefsizlere
kaypaklara
ilgisizlere... aman verilmemeli.
Dostlara
iyi insanlara
samimilere
dürüslere... bağlanmalı.
Teslim olmalı yaratıcı iradeye
rehbere gönül vermeli.
Böylece...
böylece mutlu yarınlar yakın olur.
Acılar
kölelikler
yenilgiler
yürek sızılarını tarihe karıştır.
Kendine güvenen

yarın ne olacağım kaygısı olmayan

özgür

barışık

sevgi

saygı dolu

mutlu bir insan olunur.

Bu neden ütopya olsun?

Bu ulaşılmaz sanılan ütopyayı kendisinde gerçekleştirenleri görmeliyiz. Bunlar bize o kadar da uzak değil. Yeter ki,

görelim. Her bakmamız görüyoruz anlamına gelmiyor.

Bakıyoruz

ama görmüyoruz. Görüyoruz ama anlam veremiyoruz.

Bakmak yetmez

görmek lazım

görmek yetmez

anlam vermek lazım

anlam verip

uygulamak gerek.

İşte budur doğru olan.

-67-

Başını alıp uzaklara gitmek istersin

kaçılmaz ki.

Ateş kül olmaya mahkûm değil mi,

yaralar kapanmaya?

Eski masallar dile gelir.

Hüzünle hatırlanır hatırlanması gereksiz olanlar.

Anlam kargaşasında anlam verilmeye çalışılır.

Bu kargaşadan çıkacak sonuçla yaşam yaşanmaya

çalışılır.
Evet, çalışılır.
Yaşanması gereken yaşam yaşanmaya çalışılır.
Muğlaklık sınırsız,
devran soyut,
zaman zamansız.
Harabelerde hazineler gizli
süslerde yozluklar.
Şerefte şerefsizlik dibe vururken,
en güzelin, en çirkin olduğu görülmez.
Çünkü yürekler güzelliği algılamada yetersiz,
yürekler hasta
duygular yasta.
Kirliliği ayırdım da değil.
En çabuk ve en çok beyaz kirleniyor
ama aynı şekilde temizlenecek olan da odur.

-68-

Anlatabilmek için meramımızı, milyonlarca harf, binlerce kelime yazıyoruz.
Anlatabildik mi?
Neden böyle zor?
Görünen her şey anlatılabilsen,
anlatılan anlaşılabilirse, sorun kalmazdı.
Batınlık burada,
zahiri olan yetmiyor bazı olayları,
olguları
kavramları
tarihleri... anlatmaya.

Belki de uyumak istiyoruz,
hiç bir şey hissetmeksizin.
Belki de uyanmak istiyoruz, kabustan kurtulmak için.
Belki de rüyadayken "ya bu gerçekse" diye...
Belki.

Aslında her şey ne kadar basit
yine her şey ne kadar karmaşık.
Kutsal kitabımızda, yaratıcı bu görevi dağlara taşlara
vermek istiyor ama onlar bu görevi başaramayacaklarını
söyleyip kabul etmiyorlar. Demek ki; görev dağların bile
altından kalkamayacağı kadar ağır. Ama insana veriliyor.
Demek insan bunun altından kalkabilir.

Hem zor,
hem kolay.
Şifreyi bulduk mu?

-69-

Kendini tanı!
Kimsin sen?
Necisin?
Ne kaybettin ki arıyorsun?
Nedir seni bunca çelişkinin ortasında arayışa sürükleyen?
Sürüden ayrılanı kurt'un kaptığını bilmiyor musun?
Kalbinin orta yerinde alev alev yanan nedir böyle?
Günden güne, alev küllemek yerine daha da gürleşiyor.
Bir başına kalmışsın dağ başlarında,
zemheri kışlarında,
yazı yabanda,
soğukta ayazda.

Nedir böyle alev alev yüreğini yakan? Ömrü
haybeden mi tüketiyorsun?

Feleğin ocağını arıyorsun söndürmek için.

Söylenmesi gereken her şey söylendi mi?

Bir çok kişi söylendiği kanısında
sana göre?

Demek daha eksik yanlar var.

Hem de eksiklik çok büyük boyutta.

Demek ki, sen doğrusunu yapıyorsun.

Göz yaşlarına aldırmadan, doğrusu neyse yerine
getiriyorsun. Ne denilir ki, klasikleşmiş bir eda ile şapka
çıkarılır.

Gerçi şapkamızda yok ya, neyse.

Zaman geçer.

Geçen gerçekten zaman mı?

Zaman nedir ki?

Mevsimler sürekli tekrar etmiyor mu?

Yıllar

aylar

günler

saatler

dakikalar... olmasa ne olur.

Hiç.

Bunları insanoğlu icat etmiş. Bunlar olmadan da yaşam
devam eder, dünya döner.

Varsın geçsin zaman,

ne olacak ki?

Bizler özü anlamak istedikten sonra

aramızda özü anlayanlar da olduktan sonra

zamanın bizler için önemi var.

Bizler gerçeği bulmalıyız.

Gerçeği bulduktan sonra,

asıl o zaman

zaman başlar.

-70-

Gurbet bize yurt olmuş.
İnsanın gerçek yurdu neresidir ki?
Doğup
büyüdüğü yer mi,
yoksa doyduğu yer mi?
Ama nedense insan hor görülüyor.
Soyumuz balçık olmasına rağmen birileri kendilerini
farklı görüyor.
Üstün görüyor.
Neden?
Aynı balçıktan değil miyiz?
Ne diyor yüce Ali:
"Soyuyla övünen bilsin ki soyu balçıktandır."
Böyle olmasına rağmen neden bu gerçeği göremiyor
toprakgiller?
Hep aynı şeyleri soruyoruz,
sorguluyoruz.
Sonuç almak ise zor.
Neden zor?
Sorunun cevabı yeni bir soru oluşturuyor,
böylece sür git bir çelişki.
Adı neydi?
Adı unutuluyor.
Her şeyin bir adı var.
Garip mi?

Yoksa olması gereken bir olağanlık mı?
Uydurma mı hepsi,
uydurmalar da olağanlık mı?
Karmaşa
çelişki
zıtlık...
Sonsuzluk
öncesizlik
ebediyet
ezeliyet...
Bu oda
ev
mahalle / köy
cadde / sokak
kasaba / şehir
ülke / devlet...
Ne kadar tanıdık,
ne kadar yabancı.

-71-

Ne istiyoruz?
İstedüğümüz onurlu,
paylaşımıcı,
eşitçe,
hürce,
saygınca bir yaşamın sahibi olmak.
Bunları istemek en tabii hakkımız değil mi?
Bunları istemek;
yaşamaya geçirmek en doğal haklarımızdansa, neden suç
olarak görülüyor?

Somut bir cevapları olmadığından
bizleri biraz daha kandırmak,
aldatmak,
sömürmek için olmadık teorik saçmalıklar oluşturuyorlar.
Oysa cevabı basit:
cevap yok.
Neden bunu yapıyorlar?
Birçok nedeni var.
En büyük etkenlerden biri, kendi rahatları
bozulduğundandır.
Bu bozulan rahatlık salt ekonomik rahatlık olarak
anlaşılmalı. Bununla beraber daha birçok egoistlik,
bencillik, doyum bilmeyen hırslar, ihtiraslar ve benzer...
Bunun içindir ki; en güzel düşlerimiz
karabasanlara çevrilmiştir.
Umutlarımız
mutsuzluğa,
yarınlarımız
geçmişe,
anlamlarımız hiçliğe,
değerlerimiz,
yaşamımız boşluğa çevrilmiştir.
Belki felsefede,
kimyada,
fizikte vb. Bilimlerde "boş"luğun bir anlamı olabilir.
Lâkin gelin görün ki; pratikte bunların bir anlamı olmuyor.
Boşluk.
Hiçlik.
Boşluğu, hiçliği kendi iğrençlikleri ile dolduruyorlar.
Böylece onlara her anlamda hizmet eden birer makineyiz.
Keşke kul olsak.
Kulluğun bir anlamı
hatta klasik köleliğin bile bir haysiyeti,

raconu var. ama bizlerin durumu vahim.
Hem de çok.
Çünkü nasıl bir konumda olduğumuzu bilmiyoruz.
Konum derken salt sınıfsal,
ırksal,
cinsel,
bölgesel konumdan bahsetmiyoruz. Bunlarla beraber,
bunları da aşan bir üst konum. Bunun ne ile ifade
edildiğini somut olarak ta
çeşitli defalar ifade ettik.
Anlayan anlar.
Bütün bu duyulmayan
çıgıllıklardan,
görülmeyen
çırpınışlardan,
fark edilmeyen
varlıklardan... bazı şeylerin asgari noktada anlaşılması
gerekiyor.
İnsanız.
İnsanın görmesi gereken muameleleri görmek istiyoruz.
Bunun için artık yalvarmayacağız.
Çok yalvardık.
Bir faydası olmadığı açık.
Taviz vermeyeceğiz.
Uzlaşmayacağız.
Doğruya doğru,
eğriye eğri.
Normlar,
kıstaslar bellidir.
Artık alçaklığı,
haysiyetsizliği,
yenilgileri,
yoksunlukları,

yoksulluğu,
yozluğu,
yobazlığı,
yolsuzlukları,
yumuşaklığı,
yufkalığı kabul etmeyeceğiz.
İsteyen istediği yerini yırtсын,
bu böyle biline.
Artık tahammül sınırlarını çoktan aştık.
Kalın kırmızı çizgileri aştık.
Tehlike bölgelerini geçeli epey zaman oluyor.
Geriye dönülmez,
tek yönlü yola girmiş bulunuyoruz.
Dönek olmak isteyen varsa buyursun dönsün.
Biz dönmeyeceğiz.
Yeminler ettik,
sözler verdik
Ali'ye
Pir'e.

-72-

Yalvaran gözler
yalvaran sözler
yalvaran yüzler...
Değer mi?
Onurun
gururun
şerefın... yok mu?
Neden

niye
niçin... bu kadar alçalıyorsun?
Bu acizlik nasıl oluştu?
Sana acıyacağını mı düşünüyorsun?
Yanılıyorsun,
acıyormuş gibi yapıyordur
ama içten içe sevinç çılgınlıkları atıyordur.
Sen yalnız yaratıcıya yalvarabilirsin.
Senin gibi fani olana niye yalvarıyorsun?
O mu senin yaratıcın?
Olmadığına göre, niye bu soysuzluk?
Yaşamın gayesi mutfakla tuvalet arasında
mekik dokumak değildir.
Şüphesiz insan dünyanın güzelliklerini yaşamalı.
Bu güzellikleri yaşamaya engel olanları aşmalı.
Ama midesinin daha fazla tıkanması için alçalmamalı.
Yaşamsal ihtiyaçların giderilmesi ayrı,
mideye hizmet için yaşam ayrı.
Hep yürüdüğün halde
neden hâlâ yolun başındasın?
Kaybetmek
korktuğun niye?
Maddiyatın yok,
maneviyatın da yok.
O halde neden hâlâ korkuyorsun.
Böyle devam edilirse ilelebet yalvarmaya mahkûm
olacaksın.
O çok istediğin kırıntıları dahi alamayacaksın.
Oysa sen asilsin,
bu asaletin pas tutmuş.
At bu kiri,
pası.
Çıksın ortaya cevherin ve gözleri kamaştırсын.

-73-

Sabahın ilk ışıkları
ilk soğuşu.
Uykuyla uyanıklık arasında bir durum değil,
kesin bir uyanıklık.
Yani geceyi uyumadan sabah etmek
yorgunluk
karamsarlık
uykusuzluk
geleceksizlik
nedensizlik...
En küçük bir çırpıttıda dahi ürpermek.
Korku öyle boyutlanmış ki;
kendi içine kapanmışlık pısrıklığı,
sindirilmişliği aşıyor.
Hali anlatabilmek için yeni kavramlar icat etmek gerekiyor.
Amaaaa
ama her şey zıddını da yaratmıyor değil.
Ara ara duyulsa da
çok uzaklardan,
derinlerden bir yerden bir ses haykırıyor:
"Ne oluyor?
Böyle kolay yenilmek yakışır mı Ali'yi sevenlere?
İnanç
edep-erkân
bağlılık
kararlılık
duyarlılık

silkinme
kiri pası silme
köhnemişi parçalama... asıl şimdi bunun zamanıdır."
Bu sese kulak vermek yetmez.
Söylenenleri içselleştirmek,
benimsemek,
özümsemek ve hayata geçirmek gerekiyor.
Sadece aklın,
mantığın değil,
aynı zamanda duygununda dile getirdiği budur.
Öyleyse...

-74-

Ay ve yıldızlar karanlık geceyi aydınlatıyor.
Zifiri karanlıkta dahil her şey aydınlatılır.
Ama karanlık kafalar aydınlatılmıyor.
Ne yapılırsa yapılsın.
Karabela
Kerbela'da savaş zırhlarını kuşanmış olan
karanlık kafaları değil ay ve yıldızların aydınlığı,
çölün güneşi dahi aydınlatmıyor...
Güneşin dahi aydınlatamadığı karanlığı Hüseyin
aydınlatıyor.
Güneşin aydınlatamadığı karanlığı aydınlattığı için
Hüseyin oluyor.
Hiç bir ışığın giremediği en ücra kısımları
hiç sönmeyen
ve sönmeyecek olan nuru ile aydınlattığı için
Hüseyin oluyor.
Böyle olduğu için Hüseyin adı karanlıklar için

korku
aydınlıklar için güven demek.
İnsanlık,
her anlamıyla geliştikçe Hüseyin'i
ve Hüseyin'in yolunda gidenleri
daha iyi anlayacaktır.

-75-

Son değil,
Daha her şey bitmedi.
Daha söyleyecek sözümüz var.
Son değil,
Bu bir başlangıç!